

Západ a SSSR - jak ve skutečnosti probíhala "studená válka"

Jak se ztrácí a získává státní suverenita

Když se rohlížíme po světovém dění, můžeme mnohdy vidět zvláštní věc, kdy se ne jeden státník či politik začne chovat způsobem, kdy doslova škodí nejen sobě, ale i své zemi. Jedním z takových případů může být minulý prezident Francie Nicolas Sarkozy, kdy se můžeme ptát, jaký zájem jej přivedl do války proti Libyi, do války, která celou zemi zatáhla do dalších sporů i s dalšími africkými zeměmi. Francie si z této války odnesla zejména ekonomické problémy, zvýšení nelegálního přistěhovalectví a celou řadu dalších problémů a sám Sarkozy ztratil na popularitě natolik, že nejen že neuspěl v následujících prezidentských volbách, ale dostal se do konfliktu i s trestním právem. Nicméně přes tuto zkušenost, nově zvolený nástupce Sarkozyho, prezident F. Hollande pokračuje v této sebevražedné politice i nadále.

Příkladů takového nelogického chování světových politiků bychom mohli najít celou řadu. Jsou natolik zvláštní, že je nelze vysvětlit pouze osobními (ne)kvalitami jejich aktérů, jejich mocenskou svévolí či krátkozrakostí. Tím bychom mohli vysvětlit jednotlivý případ, nikoliv situaci, kterou můžeme často pozorovat, situaci, kdy v čele různých zemí a národů stojí zejména taková lidé, kteří projevují výše uvedené vlastnosti a nelogické chování. To přivádí k otázce, zda za tím neexistuje nějaký zájmový systém, který k moci záměrně přivádí lidi s výše zmíněnými charakteristikami. A skutečnost, kdy řada po sobě následujících, sebedestruktivních národních vlád prokazatelně pracuje proti zájmům zemí, které řídí, pak rozšiřuje naši otázku v tom smyslu, zda tyto země a jejich vlády jsou skutečně suverénní.

Převážná většina obyvatel se domnívá, že suverénní je taková země, kdy její správa je řízena vládou a prezidentem, kteří byli do svých úřadů zvoleni demokratickými volbami obyvatel této země nebo zemi řídí jiný monarcha, manažer či diktátor, jehož legitimita není většinou obyvatelstva zpochybňována. Vycházejí z tohoto úhlu pohledu, mnoho obyvatel často přemýšlí o tom, proč je vedení jejich země v oblasti domácí i zahraniční politiky tak nekompetentní či neadekvátní.

Lidé, kteří se zabývají otázkami řízení společnosti, mnohdy vidí některé souvislosti a propojení chování své vlády s nadnárodními zájmy a ovlivňováním této vlády ze strany cizích zemí natolik zřetelně, až to vyvolává dojem existence nějakého "světového spiknutí". V takovém případě o konkrétním politikovi, který evidentně pracuje ke škodě vlastního státu prohlásí, že se jedná o zrádce národních zájmů, ať již jej do cizích zájmů rekrutoval kdokoliv. Společenské diskuse o suverenitě Ruska se obvykle omezují jen na konstatování toho, že Gorbačov zradil svrchovanost Sovětského svazu, což následně přineslo Rusku společenské poměry podobné studené okupaci ze strany USA/UK.

Nicméně tento přístup neodpovídá na otázku, jak se mohlo jednomu zrádci podařit zbavit celý národ suverenity a následně se i vyhnout důsledkům tohoto činu. A nevysvětluje to podstatu toho, v čem suverenita země spočívá, neboli najít takový úhel pohledu na problematiku, ze kterého by bylo možné pochopit, co měl vlastně na mysli tiskový mluvčí prezidenta RF V.V.Putina, když v pořadu "Nedělní noc" s Vladimírem Solovjevem na TV kanálu "Rossija 1" 14.dubna 2013 prohlásil: **"Rusko je jednou z mála zemí na světě, která může říct - jsme suverénní stát. Ani politicky ani ekonomicky nejsme závislí na žádné jiné zemi."**

Ačkoliv to mnohým může připadat jako paradoxní, právě období řízení státu V.V.Putinem lze nejlépe charakterizovat výše uvedeným vyjádřením tiskového mluvčího jako velmi přesnou definici opětovného dosažení nezávislosti Ruska. Pro plné pochopení je nezbytné znát, jak se řídí sociální supersystémy, státní hospodářství ve smyslu státní svrchovanosti – suverénnosti a nezávislosti. Pak nebude nadále hádankou ani sebevražedné chování

bývalého francouzského prezidenta Sarkozyho, ani svévolné řízení sovětského státu prvním tajemníkem KSSS N.S.Chruščovem.

Kozma Prutkov napsal: "*Mnoha věcem nerozumíme nikoliv proto, že máme nesprávné poznatky nebo náš rozum je mdlý, ale proto, že zkoumané věci nezapadají do rámce našich vědomostních konceptů.*"

Řízení sociálních procesů dosud bohužel většinou nepatří do okruhu vědomostních konceptů nejen řadových občanů, ale ani většiny politicky aktivního obyvatelstva. Nicméně, život vyžaduje rozšiřování kruhu poznání a zařazení do něj i vědomostí o řízení procesů probíhajících v sociálních supersystémech a jejich udržitelnosti. Je nutné osvojit si axiom, že stabilní (ve smyslu předvídatelnosti) řízení jakéhokoli objektu, tím více sociálního supersystému v podobě státu, je možné pouze realizací **plné funkce řízení**. A realizace plné funkce řízení je možná jen v případě, pokud stabilně ve společnosti funguje všech pět typů sociální moci a řízení je realizováno na všech šesti prioritách zobecněných prostředků řízení.

Plná funkce řízení

Plná funkce řízení (PFR) popisuje cirkulaci informací v procesu řízení od okamžiku, kdy subjekt řízení (ten kdo řízení provádí) definuje vektor svých cílů, až do chvíle jejich uskutečnění. PFR lze popsat následující posloupností dějů (aktivit manažera - subjektu řízení):

1. *Identifikace (rozpoznání) nových faktorů (tlaků) prostředí (faktory, které vyžadují pozornost, reakci subjektu)*
2. *Formování stereotypu rozpoznávání (metodiky) takových faktorů pro budoucí podobné případy.*
3. *Komparace (porovnání) identifikovaného faktoru s vlastním vektorem (hierarchií) cílů z hlediska jeho významu – použitelnosti.*
4. *Formování koncepce řízení, udržitelné ve smyslu predikce (prognózy vývoje).*
5. *Organizace hierarchie řídicích struktur a algoritmů (postupů) sloužících na dosažení vytýčených cílů.*
6. *Dohled nad těmito realizačními strukturami a řízení jejich koordinace (součinnost).*
7. *Likvidace vytvořených struktur v případě dosažení stanovených cílů, případné ztráty kontroly nad nimi nebo jejich udržování (v operativním stavu) s perspektivou jejich využití při realizaci dalších (dílčích) cílů.*

Pět typů sociální moci

Na soudobých školách se učí, že jsou 3 formy sociální moci – zákonodárná, výkonná a soudní. Pouze na fakultách masmediální komunikace se přednáší, že ve skutečnosti jsou 4 formy moci, kdy tou čtvrtou je mediální moc.

Typů sociální moci je ve skutečnosti pět a jsou to tyto (seřazeno hierarchicky):

1. *konceptuální*
2. *ideologická*
3. *zákonodárná*
4. *výkonná*
5. *soudní*

Zastřešující a směrodatná **Koncepce** (ego-, nebo ne-ego-centrická) je zprostředkovaná (naplňovaná) pomocí kontrolovaného (účelově modifikovaného) převzetí (nebo i vyvinutí nové) **Ideologie** (filozofie, "náboženství") zohledňující aktuální stav a tendence vývoje v cílové skupině (společnost, stát). **Zákony** (právní předpisy) jsou

následně schvalovány pod vlivem přijaté ideologie. Zákony jsou vždy druhotné ve vztahu ke koncepci - co je v jedné koncepci tolerováno nebo podporováno, je v jiné koncepci vnímáno trestným činem. Moc **výkonná** je uskutečňována na základě ideologicky implementovaného (např. demokraticky schváleného) právního systému zákonů již plně automaticky a kruh nepřímého (samosvorného) řízení se uzavírá (spojovacím článkem v podobě státního zastupitelství) **soudnictvím**, chránícím koncepci panující v systému před vtržením cizí koncepce.

Většina začíná obvykle vnímat/realizovat řízení až od pátého kroku PFR. To "obvykle" se v plné míře týká státní správy a projevuje se v tom, že všechny procesy řízení ve státě se nachází ve stavu permanentní krize, státní struktury se vždy ukazují nepřipravené k "najednou" vzniklým "výzvám doby" a jsou schopny reagovat pouze formou vytváření dalších byrokratických struktur, které situaci často spíše jen zhoršují, než aby přinášely řešení, nehledě k nárůstu celkové administrativní zátěže. Místo toho, aby se řídicí struktury zaměřily na vyšší etapy PFR a investovaly systémové zdroje a prostředky do prognózování a plánování potřebných změn, potýkají se stále více s důsledky nárůstu byrokracie, které si vyžadují stále narůstající finanční a organizační zátěž s nic neřešícím cílem – vůbec udržet stávající správní systém při životě.

Dle závěrů politologů (*Alexej Levchenko "Úředníci přetížili Rusko" Gazeta.ru, 19.03.2009, 1034 http://www.gazeta.ru/politics/2009/03/19_a_2960575.shtml*), v SSSR v roce 1981 tvořilo politickou třídu obyvatelstva (byrokratická nomenklatura + vojenství) cca 0.1% populace (asi 400 tisíc lidí z 300 milionové populace). V Rusku v roce 2000 pak tuto politickou třídu tvořilo cca 0.8% procenta populace (asi 1.2 milionů lidí ze 145 milionové populace). Avšak do roku 2009 došlo v Rusku k ohromující změně, když velikost této politické třídy (rozuměj byrokracie) se zvětšila na 3 miliony lidí, při současném poklesu počtu obyvatel a tak tato skupina obyvatel tvořila již cca 2% populace. Tento jev můžeme chápat jako byrokratické přetížení společnosti.

Bohužel, po roce 2009 pokračoval nárůst byrokracie a v roce 2012 dosáhl vůbec největší úrovně, když státní aparát podle statistiků **Rosstatu** dosáhl velikosti 1.6 milionů lidí. (*Pro srovnání - v roce 1982, v době kdy SSSR tvořilo kromě Ruska dalších 14 republik, byla velikost státního aparátu považována za ohromnou, když byla tvořena cca 2,5 miliony lidí*). A to podle expertů, když sečteme všechny dnešní poslance - federální, regionální a místní, dále ministerstva a státní instituce a jejich regionální kanceláře, všechny krajské a obecní správy, zaměstnance mnoha regulačních agentur, sociálních fondů a všech jejich nafouklých aparátů, dojdeme k číslu 6 milionů lidí umístěných v byrokracii. ("Úředníků je mnoho, jsou drazí a zbyteční" - Vedomosti.ru 31.07.2012.)

Jak vidíme, počet státních úředníků narostl, počet obyvatel poklesl a přitom se kvalitativní stav řízení společnosti (se všemi důsledky pro obyvatelstvo z toho plynoucími) dostal do téměř neúnosně zoufalého stavu.

Analýza této situace ukázala, že první čtyři etapy PFR nejsou státní správou vůbec uskutečňovány. Nicméně pokud i za této situace stát ještě nezanikl, ukazuje to na fakt, že zmíněné **první čtyři etapy neprovádí státní aparát, ale nějaké nadnárodní struktury řízení**. Takové převzetí řízení státu je však možné pouze v podmínkách, kdy se skrz systémy státní moci realizuje řízení cizí konceptuální moci. Jde o to, že na každé prioritě zobecněných prostředků řízení existují (z pohledu státu) jak vnější nebezpečí, tak i vnitřní.

Šest priorit zobecněných prostředků řízení (či agrese - podle použití)

1. Konceptuální, metodologická - hierarchicky nejvyšší úroveň řízení, jde v ní o ovládnutí tvorby kulturologických matic – série poskládaných systémů symbolů, se specializovanými vzájemnými vztahy, charakteristickými pro danou/ovládanou kulturu. Tyto prostředky vytvářejí v podvědomí jednotlivců i cílových skupin příslušné/žádoucí předpřipravené příběhy/vzory jednání v obrazech či podobobenstvích. Umožňují řízení dlouhodobých vzorců chování pomocí příběhů v náboženství, rozhlase, filmech, médiích.

Ovládnutí metodologie zpracování informací patří k první prioritě v útoku proti zájmovým objektům a táhne se jako červená nit všemi ostatními info-technologickými způsoby komunikace (při zneužití se dezinterpretací způsoby komunikace/vzdělávání mění na - dezinformační způsoby vedení války).

2. Chronologická – jejich podstatou jsou záměrné změny v časové posloupnosti událostí v historii (minulosti) lidské společnosti. V tomto smyslu lze historii chápat jako korporátní interpretaci dějinných faktů subjektem řízení vzhledem na žádoucí ovlivnění objektu řízení – cílovou skupinu populace. Jinak řečeno - jde o záměnu úrovní chápání vztahů mezi fakty (faktologií) - lapidárně řečeno: „Nejde až tolik o to, čemu rozumíme (co víme), ale jako tomu rozumíme (v jakých souvislostech)!“

„Všechno může být na jisté úrovni chápání pravdou.“ Finta spočívá v odhadu úrovně chápání řízeného objektu a tomu na míru přizpůsobeného namixování kokteilu pravd, polopravd a lží s cílem získání statisticky většinové kontroly nad v podvědomí (a často i vědomí) cílové skupiny.

3. Ideologická, faktologická (technologická) - různé konfese, náboženství, filozofie, paradigmaty, to vše jsou formy, kterými se koncepce informační/mystifikační pyramidy moci zadržování/filtrování (dez)informací implikuje do podvědomí jednotlivců, kolektivů i davů. Systém dogmat a „zasvěcování“ – hierarchické systémy poskytování informací, v tomto smyslu i vědy a vzdělávání – skrze hierarchii titulů, „autorských práv“, atd. Při práci s davy jsou dodnes prakticky nejvíce využívány zejména masmediální prostředky komunikace jako televize, kino, rozhlas, (o internet se dnes vede boj).

4. Kreditně-finanční - zejména úročení, fiat money (nekryté peníze) a jejich deriváty. Dosud panující biblická koncepce je v této oblasti založena na doktríně Deuteronomium-Izajáš:

„Svému bratru nebudeš půjčovat na úrok, na žádný úrok ani za stříbro, ani za pokrm, ani za cokoli, co se půjčuje na úrok. Cizincům však můžeš půjčovat na úrok, ale svému bratru na úrok půjčovat nemůžeš, aby ti Hospodin, tvůj bůh, požehnal ve všem, k čemu přiložíš svoji ruku na zemi, kterou jdeš obsadit.“ - *Deuteronomium 23:19 – 20*

„...budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si nebudeš muset půjčovat. Hospodin tě učiní hlavou a ne ocasem, budeš vždy stoupat výš a neklesneš níž, pokud budeš poslouchat příkazy Hospodina, svého boha, které ti dnes udělují, aby jsi je přísně dodržoval.“ - *Deuteronomium 28:12*

„Cizinci postaví tvé hradby a jejich králové ti budou k službám. Národy a království, které by ti nesloužily, zahynou. Takovéto národy propadnou úplné zkáze.“ - *Starý zákon, Izajáš 60:10 – 12*

Jedná se o krátce a jednoduše formulovanou sociologickou doktrínu sloužící na koncentrování k výkonu moci potřebných prostředků. Jde v ní o zabezpečení zdrojů do rukou administrátorů/ředitelů procesu globálního řízení (fašizace) společnosti a dalších možností, vyplývajících z kontroly trhů a burz širokou paletou prostředků až po masmédiá.

5. Prostředky přímé genocidy – alkohol, tabák a ostatní druhy drog, některá očkování a kosmetika + některé druhy vysokofrekvenční, stereotypní či monotónní hudby. Vzniká tak psychická i fyzická závislost obětí, následují sebevraždy, ale hlavně vyšachování přirozených mechanismů základní obranyschopnosti psychohygieny jedince. Jde o vstupní bránu do podvědomí cílové skupiny populace. Statisticky identifikované, vyhodnocené a řízené stereotypy, kolektivně-individuální psychózy umožňují následnou efektivnější kontrolu (případně paralýzu nebo eliminaci) ve vyšších, vojenských prioritách státních zájmů cílové společnosti.

6. Klasické tzv. horké zbraně – zbraně „od nožů po rakety“, jsou používány v podstatě pouze výjimečně v porovnání s ostatními prostředky komunikace (vedení války). Používají se většinou pouze na operativní korekce výkyvů tendencí dlouhodobě kontrolovaných řídicími zásahy (manévry) uskutečňovanými v rámci prostředků 3. - 4. kategorie. Zejména soudobé operace řízení globální i lokální politiky, postavené na prostředcích 5. a hlavně 6. kategorie, jsou nákladné, rizikové a poměrně neefektivní.

Podcenění nebo ignorování interních hrozeb na vyšších prioritách řízení vede k tomu, že řízení státem přebírá konceptuálně silné nadstátní (vněstátní) řízení. V takových podmínkách může vzniknout situace, kdy na úrovni

faktologické (ideologické) priority jsou deklarovány jedny cíle, ale reálně státní systém řízení bude pracovat na dosažení naprosto jiných cílů. Právě to se stalo v SSSR po smrti/vraždě Stalina.

Stejným způsobem se obnovuje suverenita státu: vnitřní konceptuální moc přebírá řízení na vyšších prioritách řízení a začíná ovlivňovat ostatní druhy moci, a prostřednictvím všech priorit řízení při určitém vnějším zdání prodloužení předchozího kursu, realizuje odluku státního řízení od vnějšího řízení (vnější konceptuální moci).

V tomto smyslu, ten nápor politických vášní, který nyní bují ve světě i v Rusku, je spojen s tím, že ruský státník V.Putin realizoval konceptuální odluku RF, tj. změnil koncepci rozvoje ruské státnosti z cíle být surovinovým přídatkem Západu na cíl vytvoření suverénního nezávislého státu, subjektu globální politiky. V současné době probíhá odluka RF od nadnárodního řízení na úrovni zákonodárné moci.

Něco podobného nynější situaci bylo v SSSR v době Chruščovovy vlády, kdy se pod jeho vedením začala rovněž realizovat změna na konceptuální úrovni řízení země. Chruščov a spol. začali po smrti Stalina realizovat principy jiné, protiruské konceptuální moci, jejímiž přívrženci byli po celou dobu.

Mohlo k tomu dojít proto, že po jejich uchvácení moci (po cca 5-letém období vnitrostranických, mocenských bojů), nebyly široké masy lidí schopny identifikovat tuto konceptuální změnu státní politiky SSSR, z toho důvodu, že oficiální ideologií SSSR byl stále marxismus - vnitřní nebezpečí na úrovni vyšší (metodologické) priority. Ideologie je však hierarchicky až třetí úroveň řízení, takže Chruščovem zahájené změny na konceptuální úrovni nebyly pro většinu populace rozpoznatelné. Marxistickou terminologii používal jak Stalin při realizaci politiky budování skutečného socialismu, tak i odpůrci jeho politiky (kryptotrockisté), kteří ve všech oblastech pracovali proti získání státní suverenity a budování skutečného socialismu.

Tato změna koncepce však přesto posléze nabyla naprosto viditelné rozměry a to v podobě trockisty zahájeného útoku proti Stalinovi v podobě obvinění z kultu osobnosti. Právě trockisté následně obvinili Stalina ze "stalinských" represí, přičemž to byli oni, kdo tyto represe ve skutečnosti prováděl. Chruščov, který vystoupil s obviněním "stalinských" represí, zjevně nemohl zapomenout, jak mu Stalin odpověděl: "Vzpamatuj se, hlupáku!" v reakci na jeho žádost o navýšení limitů represí pro 1. kategorii (popravu) a další kategorie (*Chruščov byl ve 30. letech předsedou moskevské oblastní komise, p.p.*). Přítomnost trockistů ve státním řízení, i po Trockého osobní porážce, byla dána tím, že do vyšších funkcí byli vybráni a páteř mladého sovětského státu tvořili profesionální revolucionáři, kteří se do Ruska dostali lodí z USA s Trockým a s Leninem v zapečetěném vlaku ze Švýcarska. Drtivá většina těch, kdo takto přijel do Ruska, se stali členy RSDSP až těsně před revolucí.

Stalin byl se svým vlasteneckým přesvědčením "bílou vránou" mezi těmito "zapálenými revolucionáři", proto veřejné ideologické distancování se od marxizmu mohlo pro Stalina reálně skončit tím, že by se stal obětí nějakých "?-ských" represí a nyní fungující spolek "Memorial" by ho počítal k nevinným obětem těchto represí. Trockisté všech druhů nenávidí Stalina zejména za to, že se projevil jako konceptuálně gramotný politik a vůdce, který dokázal marxistickou ideologii převzít a využít ji ve prospěch společnosti a pro potřeby budování suverénního státu a přinutil tak v realitě trockisty-marxisty pracovat na zájmy SSSR-Ruska a jeho obyvatel.

Po Stalinově smrti trockisté (marxisté i jiní) začali provádět politiku budování davově-"elitární" společnosti, ale protože to nešlo udělat přes noc, bylo nutné po nějakou dobu předstírat, že se pokračuje v kurzu budování skutečného socialismu, při tom však byly vytvářeny podmínky návratu k davově-"elitární" společnosti a kapitalismu. Tato fáze se protáhla až do roku 1985, kdy se aktivní restrukturalizace (manévru perestrojky) sovětské společnosti chopil Michail Gorbačov, jemuž připadla úloha završení změn silným manévrem. Mimochodem za povšimnutí stojí fakt, že Gorbačov zahájil celý tento závěrečný manévr (jednoduše řečeno - přechod od socialismu ke kapitalismu) pod heslem "více socialismu". Z toho lze usuzovat, že ani po 32 letech od Stalinovy smrti nepřistoupili trockisté k tomu, aby obyvatelstvu řekli pravdu o povaze nadcházejících změn a celý manévr zahájili další grandiózní, celospolečenskou lží. Byli si evidentně vědomi rizik, která byla spojena s tím, že kdyby obyvatelstvo znalo skutečné cíle Gorbačovovy perestrojky, vystoupili by proti a zřejmě by procesu zabránili. Na začátku tohoto přechodu od Stalinova socialismu k davově-"elitárnímu" kapitalismu stála osoba zatvrzelého trockisty Chruščova a proto se nyní vraťme k tomu, co se po Stalinově smrti (1953) v SSSR skutečně odehrálo.

Významnou roli v organizaci revoluce roku 1917 sehrály zahraniční síly, jejichž hlavním cílem bylo udělat z Ruska surovinový přídavek Západu. Tento záměr byl zmařen ve chvíli, kdy se k moci dostal Stalin, který zásadním způsobem změnil směřování Ruska-SSSR, když zemi vymanil z područí nadnárodních zájmů a učinil z ní subjekt globální politiky. Tato Stalinova role je dnes historiky již docela dobře pochopena. Co však není dostatečně objasněno je to, jak mohlo po Stalinově smrti dojít k obrácenému vývoji společnosti, kdy se z vítěze druhé světové války, supervelmoci, která se významně podílela na globální politice, stala poražená země, která byla rozkouskována na menší státy regionálního významu a stala se tak skutečně jakýmsi surovinovým přídatkem "vyspělého Západu". Tento proces bývá většinou zjednodušeně vysvětlován tak, že sovětský systém nebyl od samého počátku životaschopný, navíc zkombinovaný s osobními pochybeními jeho vůdců, kteří tak zapříčinili selhání jak ve vnitřní, tak i v zahraniční politice, která byla motivována protilidskou podstatou celého systému. Nicméně toto vysvětlení je nejen nesprávné, ale ve skutečnosti je chybné ve své podstatě, neboť zakrývá podstatu kauzálních souvislostí a vztahů mezi jednotlivými relevantními ději - řízenými společenskými procesy a interpretuje fakta nelogickým způsobem, kdy nejsou vzájemně provázána a výklad tak neumožňuje skutečné pochopení souvislostí proběhlých událostí ve správném kontextu.

Pokud se na události po smrti Stalina podívat v celostnosti, stane se pochopitelným a naprosto zřejmým, že k moci se dostali lidé, kteří obnovili politiku zahraničních organizátorů VŘSR na přeorientování Ruska-SSSR na surovinový přídavek Západu. Tento transformační proces trval od roku 1953 do roku 1991, tedy 37 let, a takto dlouho zejména proto, že v období Stalina se v zemi narodilo několik generací lidí, kteří byli vychováni v duchu upřímného přívrženectví myšlenky budování komunismu. Upřímní přívrženci budování komunismu vstoupili do všech sociálně-ekonomických sfér společnosti a svou činností pokračovali ve Stalinově politice i po jeho smrti. Vůdci SSSR po smrti Stalina nemohli veřejně prohlásit, že kurz na vybudování mocné supervelmoci a komunismu mění na kurz proměny Ruska v surovinový přídavek Západu a obnovení davově-"elitárních" vztahů ve společnosti. To by přivedlo k takovým procesům jak uvnitř země, tak v celém světě, které by reálně mohly přivést buď k vybudování globálního komunismu, nebo k likvidaci současné civilizace na planetě. V libovolném případě, Globální prediktor by prohrál a takový vývoj situace nemohl dopustit. Proto dokonce silný manévr perestrojky byl spuštěn lživým sloganem "Více socialismu". Ale před uskutečněním tohoto manévru bylo nutné období, v jehož průběhu by společnost byla připravena k provedení manévru. Byla nutná doba, během které:

- by v SSSR i ve světě proběhla dostatečně účinná diskreditační kampaň samotné myšlenky komunismu;
- by v SSSR ve státní správě byla nahrazena generace přívrženců budování komunismu a vlastenců za přívržence davově-"elitární" společnosti a proměny Ruska v surovinový přídavek Západu, dle čehož
- by byly změněny osnovy vzdělávacího systému.

Ale protože realizace všech těchto cílů vyžadovala čas, bylo nutné, aby kapitalistický systém existující ve světě, nejen po celou dobu vydržel, ale byl alespoň vnějškově podobný na sílu, rovnou SSSR a zemím socialistického bloku. A s tímto měl kapitalistický systém celou druhou polovinu 20. století vážný problém. Národně-osvobozené hnutí, které vzniklo ve světě po druhé sv. válce, přivedlo ke krachu světový koloniální systém, což nejen zbavilo západní "rozvinuté" země zdrojů nutných k existenci, ale vytvořilo i vážné předpoklady pro vytvoření skutečně celosvětového systému socialismu. V těchto podmínkách bylo Globálnímu prediktoru (GP) nutné řešit několik úloh najednou:

- ukončení socialistických změn v SSSR;
- zabránění vytvoření mezinárodního socialistického systému;
- zajistit západním "rozvinutým" zemím dostatek zdrojů pro imitaci prosperity a konfrontace s SSSR na dobu, než bude SSSR zničen.

Všechny tyto úkoly bylo možné a nutné řešit výlučně na úkor samotného SSSR.

Hlavní úkol - změnit morálku lidí

Chruščov a jeho skupina se do plnění těchto úkolů pustili s plnou vervou a entuziasmem. Svě úsilí nasměřovali do všech směrů života společnosti, nicméně jedním z nejprioritnějších se stala změna obsahů morálních norem ve výchově a vzdělávání nových generací.

V oblasti vzdělávání tak byl postupně a trvale měněn obsah výuky, když například byly z učebních osnov vypuštěny předměty jako logika a ústava, vědomosti nezbytné k tomu, být schopen chápat obecné děje v širších souvislostech a umět rozlišovat společenské jevy a procesy a jejich souvislosti. Bylo tak činěno s vědomím toho, že pouze lidé, kteří si dokáží o svém okolí utvořit dostatečně logicky uspořádaný popis reality, jsou schopni se ubránit manipulacím a velmi obtížně, ne-li vůbec je možné je ovládat. A o takové lidi samozřejmě ze strany nových vůdců země zájem nebyl. Zájem byl o ty, kteří byli (aniž by si to sami plně uvědomovali) připraveni loutkovému řízení ze strany svých nadřízených. Zároveň s tímto typem vzdělávání byl kladen velký důraz na psychologickou manipulaci v tom smyslu, že byl v mladých lidech systematicky budován komplex méněcennosti, ublíženectví a hanby za své ruské dědictví a jeho věčné zaostávání a pokulhávání za pokrokovým a osvíceným Západem. Za příklad takovéto manipulace uveďme zneužívání literatury, která by měla být plnohodnotným vzdělávacím předmětem, který se podílí na formování morálních a etických hodnot člověka. Řeč je o básni "**Sbohem špinavé Rusko**", jejíž autorství bylo připisováno M.Lermontovu, ačkoliv pro ty, kdo mu autorství přiřadil a zařadil báseň do učebních osnov, nemohlo být tajemstvím, že práce nepocházela z pera básníka.

Výzkumníci se shodují v tom, že s největší pravděpodobností autorem této "básně", která se objevila až 32 let po smrti Lermontova, byl Dmitrij Minaev, básník "Jiskry", imitátor, který ve svém "díle" převzal myšlenky z dřívějších aristokratických dob a přepsal je v duchu liberalismu, ve smyslu - nic nám není svaté. V tomto smyslu "opravil" i díla jako Evžen Oněgin, Hoře z rozumu, Mrtvé duše, Démon a další. D.D.Minaev psal tyto své parodie a epigramy v podobném duchu jako je napsána zmíněná báseň. Lze to dokumentovat stejnými stylistickými obraty.

Báseň "Sbohem špinavé Rusko" se poprvé objevila v dopise P.I.Barteneva P.A.Efaimovi ze dne 9.3.1873 s poznámkou - "zkopírováno z originálu". Dílo, na které se Bartenev odkazoval, se samozřejmě nedochovalo. Mimo toho, profesionální historik, archeolog a bibliograf z nějakého důvodu nikdy více o tomto původním rukopise, (ze kterého báseň převzal) nic neřekl, ani kde se s ním seznámil, ani kde je uložen. Pro člověka, který celý svůj život vyhledával a publikoval neznámé materiály, literární a životopisné dokumenty o ruských spisovatelích není možno takovýto přístup považovat jen za neprofesionální utajování zdrojových pramenů.

Tato zdrženlivost měla své důsledky. V roce 1955 byl publikován dopis stejného Barteneva N.V.Putjatovovi, napsaný nejpozději v roce 1877 (rok po smrti Putjatova), ale s mírně odlišnou poznámkou: "podle Lermontovova rukopisu". Zdá se tedy, že tento dovětek napovídá tomu, že ve 20. století se někdo hodně snažil o to, aby autorství této básně bylo připisováno Lermontovovi. Vydavatelé souborného Lermontovova díla z roku 1961 však, ať již nevědomky nebo právě naopak, s cílem informovat čtenáře o tom, že diskutovaná báseň je podvrh, vložili do něj i Lermontovův rukopis "Vlast" (vydání 1., str. 706). A nic tak lépe neodhaluje podvrh, jako srovnání s básní Lermontova.

A dále, na to, že až ve 20. století bylo dovětkem falešně přidáno jméno autora, ukazuje i ta skutečnost, že v roce 1890 stejný Bartenev publikoval ještě jednu, další verzi inkriminované básně (mimořádně - všechny tři verze se od sebe odlišují) a to v časopise "Ruské archivy", kde byl zase uveden tento dovětek: "zapsáno podle slov soudobého básníka".

První verze této básně byla publikována v časopise "Ruský starověk", číslo 12 - v roce 1887, kdy ji vydal P.A.Viskovatov, opět bez uvedení původního pramene a opět to byla textově ještě další, jiná verze. I když se od Bartenevovy verze z roku 1890 lišila pouze v jednom slově. Na tomto místě je nezbytné uvést, že P.I.Bartenev spolupracoval s A.I.Gercenem, který z Londýna za peníze a v zájmu britských bankéřů vedl protiruskou propagandu.

Literární odborníci se aktivně bránili tomu, zahrnout tuto báseň do souborného Lermontovova díla. Nicméně po Stalinově smrti, bez opory mezi vedoucími představiteli SSSR, se tomu tlaku ubránit již nedokázali. K dispozici však jsou informace, které hovoří o tom, že první pokus o zavedení této básně do učebních osnov SSSR byly podniknuty již na počátku 30-tých let, ale tehdy byly tyto pokusy, s mnoha dalšími pokusy jiných rusofóbních autorů, ještě promptně smeteny ze stolu.

Myšlenka zařadit tuto hanlivou báseň do školních učebních osnov se vrátila po Stalinově smrti a masové publikování této básně bylo zahájeno za Chruščova v roce 1961. Proslýchá se, že se tak stalo z vůle ÚV KSSS prostřednictvím Akademie věd. Nicméně kdo jmenovitě za touto myšlenkou stojí a kdo tedy nese odpovědnost za to, že se tato báseň stala jakýmsi literárním kánonem, se dodnes nepodařilo objasnit.

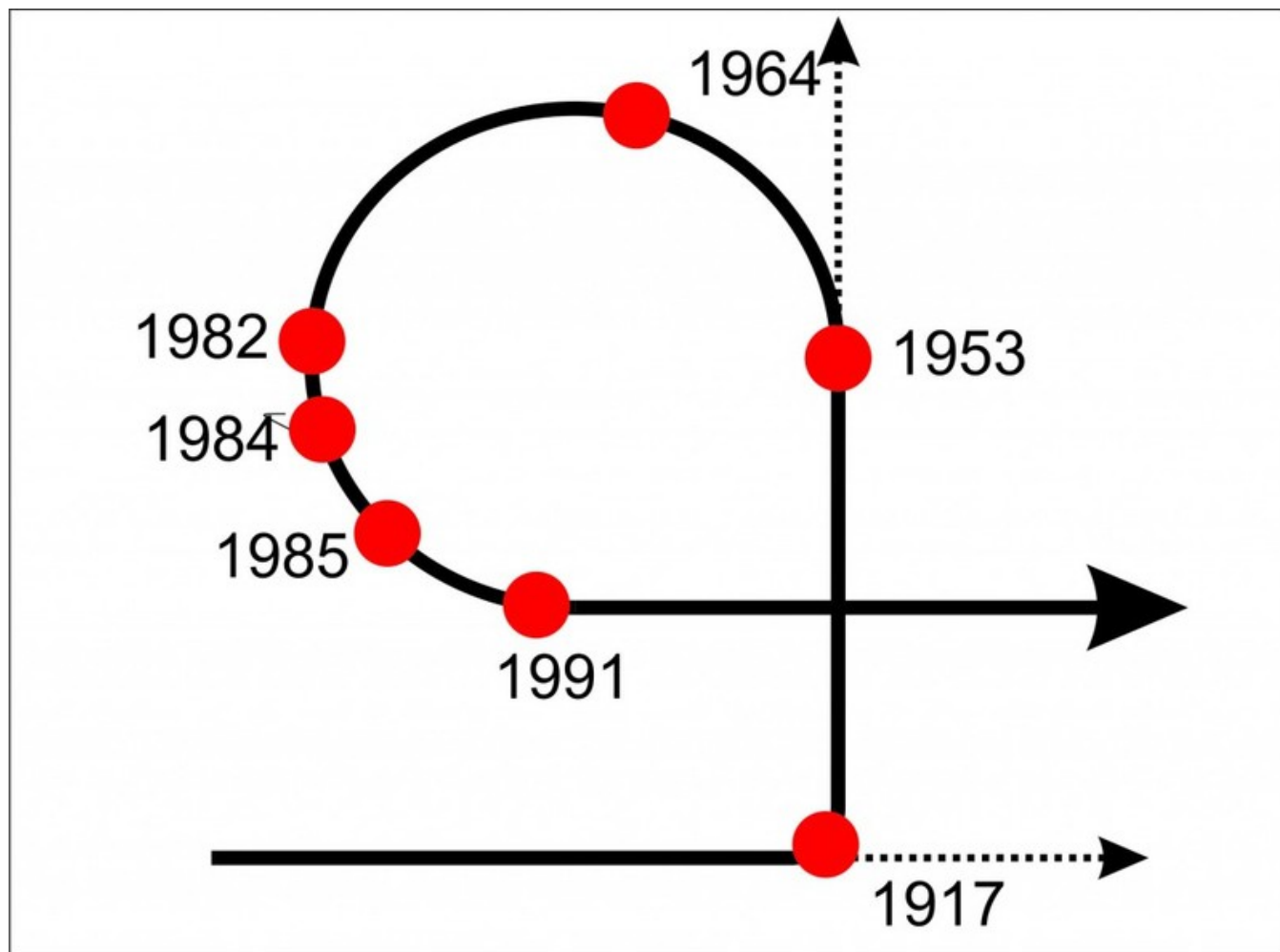
Přiznání nepřítele – porazit SSSR byla nákladná záležitost

V politice a řízení státu bylo cílem post-stalinského vedení zdiskreditovat samotnou myšlenku komunismu a toho evidentně nešlo dosáhnout bez toho, aby vedení státu nezačalo vědomě a adekvátně "chybovat" v řízení státu s doprovodným protěžováním zastánců transformace společnosti do davově-"elitární" podoby.

V tomto skrytém sabotování je nutné hledat vysvětlení Chruščovova svévolnictví a ignorování rad a doporučení odborníků. Tímto způsobem se postupně zbavil velkého množství zděděných stalinských specialistů a promrhal ekonomický potenciál země na realizaci ekonomických nesmyslů jako např. zemědělský program obhospodařování celiny. Tímtéž principem byla motivována i následující Brežněvova doba celospolečenské stagnace, kdy byly systematicky potenciál země i iniciativy obyvatelstva utápněny v moři byrokracie a na vedoucí místa byli úmyslně jmenováni neadekvátní lidé.

Ve své podstatě, SSSR v chruščovsko-brežněvsko-gorbačovské období vykonal manévr pod názvem "krátký overštag", kdy Rusko-SSSR, které se pod řízením Stalina odklonilo od magistrálního starozákonního-biblického kurzu globalizace, skrze neustálé odklánění doleva (přeregulování do absurda) vrátilo na starozákonní kurz. Tento návrat na původní směřování vypadá, jakoby celá sovětská éra v historii Ruska byla zbytečná. Nicméně i když má tento manévr přívlástek "krátký", časově zabral několik desetiletí.

Konfrontace mezi oběma systémy potřebovala nemalé ekonomické zdroje. Sovětská ekonomika zformovaná Stalinem byla natolik soběstačná a životaschopná, že fakt, že Rusko dodnes existuje a nezaniklo jako stát je podmíněn ve velké míře základy, položenými ve všech sférách sociálně-ekonomické činnosti v toto období. V kontrastu, "progresivní" západní ekonomika nemůže existovat bez okrádání zbytku světa.

Převaha sovětské ekonomiky byla veřejně přiznána dokonce i nepříteli Ruska. Například, v listopadu roku 1991 v Houstonu (Kansas, USA) na výročním zasedání Amerického ropného institutu byla jako čestný host pozvána Margaret Thatcherová, tedy v době krátce předtím, než se stala britskou ex-premiérkou. Mimochodem, Margaret Thatcherová byla vzděláním chemik a po nějakou dobu tuto profesi i aktivně prováděla. Na tomto setkání měla M.Thatcherová čistě politický projev v délce cca 45 minut, který by mohl být nadepsán jako "Jak jsme zničili Sovětský svaz". Ve svém projevu řekla že:

... "Sovětský svaz je země, která představuje vážnou hrozbu pro západní svět. Nemám na mysli vojenskou hrozbu. O tu zde nejde, naše země je dostatečně vyzbrojena, včetně arzenálu jaderných zbraní. Mám na mysli ekonomickou hrozbu. Vzhledem k plánování politiky a zvláštní kombinace morálních a materiálních pobídek byl Sovětský svaz schopen dosáhnout vysoké ekonomické výkonnosti. Procento růstu HDP bylo přibližně dvojnásobné ve srovnání s našimi zeměmi. Když si k tomu připočteme ohromné přírodní bohatství této země a efektivní zemědělskou politiku, měl Sovětský svaz reálnou šanci, vytlačit nás ze světových trhů. Proto jsme neustále jednali tak, abychom oslabovali tento ekonomický potenciál Sovětského svazu a vytvářeli v jeho domácích poměrech problémy a potíže." ...

(S.Pavlov, "Zpráva M.Thatcherové - Sovětský svaz bylo nezbytné zničit", <http://www.contrtv.ru/common/2025>).

Ještě na konci 20. století tak představovala podle Margaret Thatcherové sovětská ekonomika, a to i po tom všem,

jak byla v poststalinském období cílevědomě devastována, vážnou hrozbu pro západní svět. Co to vypovídá o možnostech sovětské ekonomiky v době bezprostředně po Stalinově smrti.

Jak se rozhodovalo o obdělávání celin

Jedním ze záměrně ekonomiku Sovětského svazu oslabujících opatření a domácí problémy přinášejících byla podpora západních ekonomik včetně podpory ekonomiky USA. Tato podpora byla prováděna na úkor SSSR a byla zahájena bezprostředně po Stalinově smrti. I když se to někomu může zdát jako nesmysl, není tomu tak. Pro ilustraci uvedeme některé kroky, ideologicky i ekonomicky podporující Západ, ke kterým nové vedení přistoupilo. Odklon od Stalinovy politiky budování suverénní a silné průmyslově rozvinuté země začal prakticky ihned po jeho smrti. 21. března 1953 bylo Radou ministrů, pod čj. 149, přijato usnesení, které zrušilo plán na další industrializaci země a překonání nerovnováh (včetně regionálních) v sovětské ekonomice. Tento krok nutně vedl k tomu, že Rusko do dnešních dnů čelí krizím pramenícím z toho, že v některých regionech existuje přebytek a v jiných současně nedostatek pracovních příležitostí, umožňujících efektivně využívat přírodní bohatství země a průmyslový potenciál země. Co je však neméně důležité je fakt, že tímto krokem byly položeny základy Chruščovovy politiky na obdělávání celiny (panenské stepní půdy, p.p.).

Tento program rozvoje využití celin začal být realizován prakticky ihned po zářijovém plénu ÚV KSSS (1953), na kterém byl N.S.Chruščov zvolen 1. tajemníkem KSSS. Pamětníci informují o tom, že samotná idea o masovém obdělávání celin se poprvé objevila na programu jednání v zářijových dnech jednání pléna a širší prováděcí plán byl poprvé představen již 9.9.1953 na setkání s delegací Kazachstánu, která se podílela na práci pléna, načež byl záhy přijat již následující den, tedy po jednodenním projednání. Již v pozici 1. tajemníka KSSS se Chruščov setkal s prvním tajemníkem Komunistické strany Kazachstánu - Šajachmetovem. Na Z.S.Šajachmetova vzpomínají pamětníci jako na zastávce stalinských metod práce - talentovaného vůdce-manažera, se kterým bylo svázáno dosažení vysokého tempa rozvoje poválečné ekonomiky Kazachstánu. Není tedy divu, že se v následné diskusi ohledně toho, jestli upřednostnit intenzivní nebo extenzivní rozvoj zemědělství jednoznačně přikláněl na stranu intenzifikace. Tato (vůči Chruščovovi opoziční) pozice mu však překvapivě přinesla jedině. Na březnovém plénu ÚV KSSS v roce 1954 byl 1. tajemník Komunistické strany Kazašské SSR odvolán ze své funkce s velmi těžkým odůvodněním: "*Nedostatky v řízení průmyslu, zemědělství, ideologické, stranické a organizační práci. Nové podmínky vyžadují nové normy a metody práce. Proto ...*". Plénum současně přijalo usnesení "*o dalším zvýšení produkce obilí v zemi a rozvoji přírodních a ladem ležících pozemků*".

Je zřejmé, že mezi zářijovým a březnovým plenárním zasedáním ÚV KSSS došlo k zásadnímu obratu v zemědělské politice SSSR. V usnesení zářijového plánu nebylo ani slovo o tom, že by se měly rozšiřovat osevní plochy. Jednoznačným závěrem tohoto pléna bylo "plně rozvinout produkci zrna" a pracovat na "dalším zvýšení produkce". Jinak řečeno, základem pro rozvoj zemědělství měl být intenzivní rozvoj (zvyšování úrodnosti). Nicméně na březnovém plénu se zemědělská politika změnila na extenzivní rozvoj (zvyšování osevní plochy).

Podle této nové politiky Státní plánovací komise naplánovala v Kazachstánu, na Sibiři, v Povolží, na Urale a dalších částech země rozorát a zúrodnit nových 43 milionů hektarů panenské, ladem ležící půdy. V průběhu let 1954-1960 však bylo obděláno celkem "jen" 41.8 milionů hektarů. Nenaplnění plánu však nebylo zapříčiněno nedostatečným úsilím, nýbrž důsledky, které toto obdělávání celin přineslo na životní prostředí a hospodářství jako celek.

Pro pochopení tohoto efektu je potřeba říci, že i za Stalina se brala v úvahu možnost zúrodnování celin.

Již v roce 1946-47 bylo množství zemědělských výzkumných institucí úkolováno v tom smyslu, aby navrhli další zlepšení v zajišťování spolehlivých dodávek zemědělských produktů, zlepšení produktivity v zemědělství jak rostlinném tak i živočišném, jakož i možností financování a finančních pobídek, vedoucích k růstu produktivity v zemědělství SSSR. Na podzim roku 1946 byla pro řízení a koordinaci těchto prací zřízena státní, meziresortní komise v čele s akademiky T.D.Lysenkem a V.S.Němčinovem. Volba těchto akademiků do čela této komise nebyla náhodná.

Trofim Denisovič Lysenko (1898-1976) patřil mezi sovětské kapacity v oboru biologie a agronomie. Akademik

Akademie zemědělských věd (1935), akademik SSSR (1934), Akademii věd SSSR (1939). Po Stalinově smrti byl očerněn. Nicméně ve Stalinově éře SSSR byl jeho přínos k rozvoji zemědělství v zemi vládou vysoce ceněn, když se v roce 1945 stal Hrdinou socialistické práce. V letech 1941, 1943 a 1949 pak získal ocenění Laureát Stalinovy ceny prvního stupně. Nositel osmi Leninových řádů, Řádu práce a získal i celou řadu dalších vyznamenání. Lysenko byl uznáván ve vědeckém světě i v řadách sovětských nepřátel. Toto jeho renomé se odrazilo i ve skutečnosti, že po dvakrát (1938-1956 a 1961-1962) byl jmenován všesvazovým prezidentem zemědělských věd V.I.Lenina - nejvyšší vědecké instituce pro zemědělství a vodní a lesní hospodářství SSSR.

Vasilij Němčinov (1894-1964) ekonom a statistik, byl jedním ze zakladatelů ekonomicko-matematického směru sovětské vědy. Akademie věd (1946), akademik Akademie zemědělských věd (1948), akademik Běloruské SSR (1940), doktor ekonomie (1935), profesor (1928). Laureát Stalinovy ceny (1946) a laureát Leninovy ceny (1965). Nositel tří Leninových řádů, Řádu Rudé hvězdy a dvou Rudých zástav Řádu práce. Byl členem Mezinárodního statistického institutu (1958), členem Královské statistické společnosti Velké Británie (1961), čestný doktor věd Univerzity v Birminghamu (1964). Zabýval se problematikou metodiky bilancování rovnováhy ekonomiky, meziodvětvovou rovnováhou jako makroekonomickým modelem optimálního plánování.

Jak vidíme, vedoucími Stalinovy komise se stali vědci, kteří rozuměli jak přírodovědeckým, zemědělským procesům tak i procesům ekonomicko-společenským. Komise pracovala až do výše zmíněného, březnového pléna v roce 1954, kdy byla její práce ohodnocena jako neuspokojivá, zejména proto, že se postavila proti Chruščovově extenzivní zemědělské politice, zejména ve východní části SSSR. Chruščov, podporovaný celou řadou dalších vědců jako Šmalhausen, Zavadovský, Žukovský tuto politiku přednesl a prosazoval již na zářijovém plénu. Posléze se pak na cestě k realizaci této politiky přidali další vlivní podporovatelé: K.E.Vorošilov (Předseda nejvyššího sovětu SSSR a člen předsednictva ÚV KSSS), A.A.Andrejev (člen prezidia Nejvyššího sovětu SSSR a náměstek rady ministrů SSSR, nadřazený výše uvedené komise), G.M.Malenkov (Předseda rady ministrů SSSR, člen ÚV KSSS), V.M.Molotov (První místopředseda Rady ministrů SSSR, člen předsednictva ÚV KSSS) a celá řada dalších zemědělských odborníků.

Rozhodnutí rozpustit komisi souviselo s výsledky činnosti komise, která byla založena v roce 1946 a až do konce své existence v roce 1954 vypracovala celou řadu doporučujících materiálů, které odpovídaly na zadání, které dostala od ÚV KSSS v letech 1946-47. Tyto materiály, doporučení a závěry pak tvořily základ zemědělské politiky Stalinského SSSR. Komise ve svých závěrech považovala za problém přikročit k zúrodnění celin v takovém rozsahu, přestože se v letech 1949-1951 dostala pod silný tlak ze strany exponentů extenzivního rozvoje zemědělství, kteří prosazovali rovněž masivní používání chemického hnojení a přerozdělování regionálních zemědělských struktur a pozemků.

Nicméně komise ve svých dokumentech (podle svého nejlepšího přesvědčení) uvedla, že orba pustiny o rozloze cca 40 miliónů hektarů pro následné osetí pšenicí, půdy, která je ve své kvalitě velmi různorodá a vyžaduje i různorodé způsoby kultivace a to jiné, než byly doposud používány v již existujících zemědělských oblastech. Nerespektování těchto faktů by vedlo k postupné a těžké degradaci těchto zemí s nepříznivými změnami v životním prostředí a postupným nárůstem nákladů nezbytných k údržbě těchto pozemků, respektive s udržením jejich smysluplné úrodnosti. Komise zdůraznila, že dočasný efekt vysoké úrodnosti nově obdělávaných celin by nebylo možné udržet déle než 2-3 roky. Komise dále uvedla, že vzhledem k zvláštnostem této půdy a podnebí v těchto lokalitách by výnosnost v dalších letech byla 2-3 krát nižší, než je dosahována v tradičních zemědělských oblastech SSSR (Ukrajina, Moldávie, severní Kavkaz, centrální černozemní region a některé oblasti Povolží). Chemickým hnojením uměle dosahovaná výnosnost by vedla k nevyhnutelnému znečištění a zasolování půdy, což by znamenalo vznik kyselých dešťů a záplav a to vše společně by pak znamenalo rychlé šíření eroze půdy, včetně vzniku umělých rybníků v postižených oblastech. Tyto procesy by pak přinesly v oblasti od Volhy po Altaj nezbytnou postupnou likvidaci průmyslových chovů hospodářských zvířat. Během prvních 5-6 let by tak došlo k úbytku úrodné půdy (ornice a humusu) o cca 10-15% a v budoucnu by se toto číslo zvětšovalo až na hodnotu 25-35% ve srovnání s běžnou půdou.

Pro zavlažování těchto nově obdělávaných pozemků by bylo nezbytné odebírat vodu z řek Volha, Ural, Irtyš, Ob a možná také z Aralského i Kaspického moře s nutností odsolování těchto vod. To by dále vedlo k negativním změnám ve vodní bilanci, došlo by ke snižování hladiny vody v řekách a nádržích na mnoha místech země a k dramatickému zhoršení přívodu vody do zemědělstvím s problémy v navazujících oblastech ekonomiky jako rybolov, lodní doprava a vodní energetika. Pokud by se v podmínkách postupující degradace půdy, chemického

hnojení a rostoucího nedostatku pokračovalo v úsilí o zvyšování výnosností obilovin, muselo by se přistoupit k regulaci toků řek jako Irtyš, Uralu, Volhy, Amu Darja, Syr Darja a Ob, což by znamenalo, že severní část Kaspického moře a Aralské moře by byla odsouzena k vysychání s dalšími velmi nepředvídatelnými negativními důsledky v "transformaci" přírodního ekosystému na Sibiři, Uralu, Kazachstánu a dalších panenských oblastech.

Lysenkova-Němčinova komise zdůraznila, že samotná kombinace negativních vlivů by během 7-10 let zapříčinila erozi a znehodnocení půdy i v sousedních regionech, v první řadě v Povolží, na severním Kavkazu a centrálním, černozemním regionu. Jen prevence tohoto půdu znehodnocujícího procesu by si vyžadovala náklady ve výši trojnásobku všech investic, které byly do zemědělství vloženy v průběhu čtvrtého pětiletého plánu (1946-1950).

Komise přesto neodmítla princip rozvoje nových osevních ploch včetně celin. Nicméně, dle názoru jejích členů bylo nezbytné za tímto účelem vyvinout nové, selektivně aplikovatelné pěstitelské postupy, které by braly v úvahu jak specifické klimatické podmínky v příslušných regionech, tak vlivy chemického hnojení na různé druhy zemědělských technologií a plodin. Argumentace a doporučení komisy z počátku roku 1950 byly vzaty v úvahu a plány na "revoluční" rozšiřování osevních ploch (celin) v nových regionech nebyly za Stalinova života realizovány.

Chruščov a celina

Obdělávání celin bylo zahájeno bez respektování závěrů komise, bez zemědělské přípravy půdy, bez potřebné dopravní infrastruktury, sýpek, servisních středisek pro zemědělské stroje, nemluvě o neexistenci ubytovacích kapacit pro zemědělce samotné (zato s velkolepou propagandou). Do nově obdělávaných regionů byly vyslány všechny v SSSR vyrobené traktory a kombajny a byli mobilizováni studenti na pracovní brigády i sezónní pracovní kolektivy mechaniků.

Rozvoj obdělávání celin se proměnil v kampaň, jako by šlo o program, který byl údajně schopen vyřešit všechny problémy s dostupností potravin. Vzniklo klima vysokého pracovního nasazení a šturmování, provázené ale všeobecnými organizačními zmatky a rozpory. Chruščovova zemědělská politika byla jednoznačně podřízena extenzivnímu rozšiřování velikosti nově obdělávaných osevních ploch. Na realizaci této zemědělské politiky byly vyčleněny ohromné zdroje. V letech 1954 - 1961 bylo do tohoto projektu vloženo 20 % všech zemědělských investic SSSR. V důsledku toho byly minimalizovány investice do tradičních zemědělských regionů SSSR, které v důsledku toho začaly zaostávat. V centrální černozemní oblasti a v oblasti středního Povolží došlo v roce 1959 oproti roku 1953 ke snížení produkce na cca polovinu. Později začala klesat produkce i v ostatních tradičních zemědělských oblastech SSSR produkujících obiloviny.

Rozorávání celin bylo v této době maximálně urychlováno, když během dvou let bylo namísto ještě přijatelných 13 milionů hektarů ploch rozoráno až 33 milionů hektarů. Díky pak mimořádnému nasazení techniky i lidí a díky přírodním faktorům prvního osevu těchto (ještě nevyčerpaných) ploch, bylo v prvních letech dosahováno mimořádně vysokých výnosů, které zajistily třetinu až polovinu produkce obilovin v celém SSSR. Nicméně už v těchto prvních letech se začala projevat celková nepřipravenost expanzivní zemědělské politiky, kdy nedostatek zařízení pro skladování a zpracování obilovin vedl k tomu, že podstatná část sklizně byla zničena, když nebylo možné zajistit ani export tohoto obilí, ani využití pro přidruženou živočišnou výrobu. Další problémy se objevily, když se ukázalo, že ani přes veškeré vynaložené úsilí nebylo možné dosáhnout stabilní výnosnosti nově osetých ploch a v hubených letech dokonce výnos z celin ani nedosáhl osevního množství. Prognózy Lysenko-Němčinovy komisy se začaly naplňovat i nadále. V důsledku nástupu ekologické nerovnováhy a následné eroze půdy pak v letech 1956-1958 se nově obdělávané celiny o rozloze cca 10 milionů hektarů (pro představu - jde o rozlohu velikosti území Maďarska nebo Portugalska) dostaly do úplné ztrátovosti. Skutečná katastrofa pak přišla v letech 1962-1963, kdy výnosnost celiny poklesla o 65%.

Ve výsledku, v roce 1990 byla celková úrodnost zemědělských ploch SSSR 2,5 krát nižší, než v roce 1954 a rozloha ekologicky narušené, degradované zemědělské plochy se za stejné období zvýšila 7 krát.

Celá tato "obdělávání celin" věnovaná pětiletka se stala klíčovým spotřebitelem sovětských investic. Nicméně paradoxně se ukázalo, že čím větší byl objem investic, tím více klesala jejich efektivita. Tento paradox se projevil nejen v rozsahu škod, které Chruščovova politika obdělávání celin sovětskému zemědělství přinesla, ale i v tom, že od tohoto sebevražedného kurzu zemědělské politiky nebylo ustoupeno ani po celé následující Brežněvovo období

celospolečenské stagnace.

Jak prokázaly reálné výsledky Chruščovovy zemědělské politiky, doporučení, argumentace a závěry Lysenko-Němčinovy komise se ukázaly jako naprosto správné.

Reálné ekonomické efekty obdělávání celin

Takto vypadal vývoj v produkci potravin, hlavní argument, který Chruščov uplatňoval při své extenzivní zemědělské politice. Následující tabulka uvádí údaje o hrubé sklizni v milionech tun v období Chruščovovy éry. Tato čísla hovoří samy za sebe.

	1958	1962	1963
Pšenice	76,6	71	49,7
Žito	16	17	12
Kukuřice	10,2	15,5	11
Oves	13,4	5,7	4
Cukrová třtina	54,4	47,4	44
Len	0,44	0,43	0,37
Brambory	86,5	70	71,6

(zdroj: «Мировая экономика», справочник, М., 1965).

Sovětské zemědělství pak dorazilo Chruščovovo kukuřičné dobrodružství. Rozšíření pěstebních ploch kukuřice, činěné s cílem kompenzovat negativní vlivy obdělávání celin, ve skutečnosti ještě více podkopalo úrodnost zemědělské půdy. Ve prospěch kukuřice bylo téměř ve všech zemědělských regionech omezeno pěstování krmných travin a mnoha dalších doplňkových hospodářských plodin pro potřeby živočišné výroby. Přitom od roku 1956 nebylo nově obdělávané celiny možno pro pěstování těchto krmných plodin využívat. V důsledku toho se v celé zemi od poloviny šedesátých let výrazně snížil počet chovného skotu a chovy koní byly prakticky úplně zrušeny. O tomto vývoji svědčí následující tabulka, ukazující vývoj klíčových komodit živočišné výroby.

Porážka - % z chovu	1953	1959	1964	1967
Dobytěk	85	91	105	94
Vepřové	93	96	103	106
Malý skot	86	93	95	88

Významně se snížila i produkce drůbeže, když v roce 1960 činila 515 milionů kusů, kdežto v roce 1964 již pouze 449 milionů kusů (viz. Statistická příručka "Socialistické země a kapitalistické země v roce 1968," Moskva, M.CSU, 1969).

V důsledku Chruščovovy zemědělské politiky se prudce snížila hrubá sklizeň obilovin a průmyslových plodin, zejména pšenice a ovesa, což vedlo k tomu, že od poloviny roku 1963 se SSSR přeměnil z vývozce na dovozce obilovin a krmiv.

Dovoz obilí - nikoliv hloupost, ale zrada

V diskutovaném období byl SSSR exportérem obilovin a to zejména vzhledem k jeho politickému závazku v podobě

podpory politických režimů v zemích socialistického bloku. V roce 1963 poklesla produkce obilovin v SSSR natolik, že se stalo nemožným nadále dostát těmto politickým závazkům. Nicméně nedostát těmto závazkům, vzhledem k rozložení mocenských sil po smrti Stalina a Beriji nebylo možné. Jediný způsob jak toho dosáhnout tedy byly dovozy ze zahraničí. S plným vědomím toho, že takové dovozy budou propagandisticky využity proti SSSR, došlo k dohodě o zahájení nezbytných dovozů obilovin ze zahraničí.

Negativní důsledky importu obilí bylo možné nejen snížit, ale při určitých okolnostech dokonce proměnit v pozitivní, v novou etapu rošíření socialistického tábora ve světě, pokud by bylo obilí kupováno v zemích tzv. třetího světa, tehdy například Argentíně.

Dovoz potravin je možné brát jako hrozbu státní bezpečnosti a národní suverenity. A samozřejmě, že dovozy potravin také znamenají to, že se tímto krokem podporuje zemědělství exportéra na úkor zemědělství vlastního. V případě nutnosti takový dovoz zajišťovat by bylo lepší, podpořit tímto krokem ekonomiku nějaké třetí země s perspektivou jejího zapojení na svou stranu, než podporovat ekonomiku svého ideologického nepřítele.

Nicméně Chruščov a spol. se rozhodli podpořit ekonomiku USA a obrátili se ohledně dovozů obilí na ně. A ideologický útok na sebe nenechal dlouho čekat. Na SSSR a socialismus udeřili ze všech druhů zbraní.

Např. New York Times řekly svým čtenářům, že poté co se k moci po Stalinovi dostal Chruščov, bylo mnoho úsilí investováno do zreformování zemědělské politiky a Chruščov osobně věnoval této reformě velkou pozornost. Přesto, po desetiletích tvrzení o výhodách sovětského zemědělství Chruščovovi nezbylo než přijmout těžké rozhodnutí ohledně zahájení dovozů ohromného množství obilovin ze zahraničí a přiznat tak porážku.

Obrovské objemy nákupů doslova ohromily obchodníky s obilovinami. A v ještě větší míře byla šokována západní veřejnost, když se dozvěděla podrobnosti o sovětském zemědělství. Celý svět na vlastní oči viděl zkaženost socialistického systému, který i přes obrovské finanční investice do svého zemědělství nebyl schopen vyprodukovat dost na to, aby uživil své obyvatele, až nakonec byl SSSR nucen zajišťovat potraviny pro své obyvatelstvo dovozem obilovin ze zahraničí a to dokonce z nepřátelského tábora.

Co se týká toho, jak byl organizován import obilí, také zde vedení přistoupilo na všechny možné ústupky, jen aby obilí nakoupilo u svého ideologického protivníka a podpořilo jeho ekonomiku ke škodě vlastní.

Podmínkou USA pro prodej zrna bylo, aby "Rusové kupovali obilí za naše ceny", které tehdy byly na americkém vnitřním trhu 1,8 dolarů za bušl, což bylo o 0,5 dolaru více, než byly ceny na světovém trhu. A vysoké ceny jsou vždy svědectvím deficitu a vysokých nákladů. V této situaci nebylo kupování obilí v USA ničím jiným, než podporou tamní ekonomiky a stimulací produkce.

Další podmínkou bylo, že exportní licence bude udělena pod podmínkou, že doprava bude zajišťována výhradně loděmi s americkou vlajkou. Pro „podporu“ sovětského vedení v tom, aby přijalo tuto podmínku, oznámil svaz amerických dokařů, že nebude nakládat obilí na lodě "se srpem a kladivem na přídi." Takovým způsobem SSSR kromě koupě obilí i zajistil zisky americkým zemědělcům, zajistil práci pro mořskou dopravu USA, rozumí se, po americkým cenám, což znamená výhodným výlučně pro USA. Současně byl za prostředky Ruska řešen i další problém USA a to využití lodě „Manhattan“, která byl v té době největší dopravní loď na světě, kterou nemohl odbavit zdaleka každý námořní přístav. Nakládání této lodě se muselo uskutečňovat po částech. Nejprve byla naložena první část nákladu – v mělkých přístavech, následně se loď přesunula do hlubšího kotviště, kde nakládání pokračovalo další částí nákladu. Poslední část nákladu se pak uskutečňovala překládáním z menších lodí na volném moři. Podobně pak, jen v obráceném pořadí, se organizovalo i vykládání nákladu na sovětské straně.

Těmito dovozy si SSSR zajišťoval obilí nejen pro sebe, ale i pro plnění závazků vůči zemím socialistického tábora. A i když se snažil tuto následnou distribuci s přihlédnutím k dopravním nákladům, organizovat optimalizovaným způsobem, zcela bylo přehlédnuto, že ke hlavním škodám došlo v oblasti politické, což se později projevilo v podobě ideologické porážky SSSR a přeorientování její ekonomiky na kurz toho, kdo potravinovou pomoc tehdy poskytoval. SSSR v rámci optimalizace dopravních nákladů nechal v některých případech dovážet zrna z USA přímo do země svého spojence, čímž si tento jen potvrdil skutečnost, že zrna nepochází ze SSSR, ale z nepřátelského tábora. Např. v roce 1963 kontrahovala Kanada svoji v historii vůbec největší dodávku zrna pro SSSR a to v objemu půl miliardy dolarů. Místem doručení byla Kuba. USA byly ze strany Kanady informovány o této skutečnosti a žádné námitky ze strany USA vůči tomuto kontraktu vneseny nebyly.

Celkově bylo ze strany socialistického tábora tímto způsobem zakoupeno více jak 20 milionů tun obilovin.

V roce 1963 bylo zakoupeno 9,4 milionu tun obilovin, což představovalo téměř 10% hrubé sklizně. Všechno importované zrno bylo nakoupeno u dvou společností – Cargill (42%) a Continental Grain (58%).

Proč Chruščov rozoral celinu osvojení celiny z pohledu globální politiky

Pokud posuzovat osvojení celiny a důsledky té politiky z pozic vnitřní politiky, pak všechny okolnosti s osvojováním celiny vypadají jako nevysvětlitelné absurdity, které se politologové všech odrůd pokoušejí objasnit projevy osobních vlastností Chruščova, jeho "voluntarizmem". Pokud se podívat na osvojení celiny z pozic vnější politiky, už se objevuje určitá logika, účelnost. Nicméně skutečný smysl akcí ohledně osvojení celiny se vyjasní při pohledu z pozic globální politiky - v tom případě všechny rozpory a svévole okamžitě nabydou smysluplnosti a logiky.

Vysvětlení pojmů:

Domácí politika: činnost usilující o realizaci cílů vládnoucí vrstvy státu na svém území v rámci vlastní jurisdikce.

Zahraniční politika: činnost usilující o realizaci cílů vládnoucí vrstvy státu mimo jeho území a pravomoci ve vztahu k ostatním zemím a národům v té či oné oblasti planety.

Globální politika: činnost usilující o realizaci cílů týkajících se všeho lidstva a planety Země.

Právě globální politika definuje roli a místo každé země, každého státu, jejich specializaci v globálním spojení práce (nikoliv dělbě práce, ale dělbě specializace při spojení práce).

V důsledku tohoto globálního řízení celoplanetárního dění jsou některé země předurčeny k tomu, aby se staly producenty zemědělských produktů, jiné se specializují (ve smyslu – jsou specializovány) na průmyslovou výrobu, další pak na rekreační regiony, jiné tvoří surovinovou základnu, ještě jiné jsou pak finančním centrem (Švýcarsko), obchodním centrem (Velká Británie), světovou policií (USA) atd. V tomto smyslu je světové dění globálně organizováno analogicky k tomu, jak si rodiny organizují své bydlení, kde jejich dům má prostory zařízeny dle svého účelu jako ložnici na spaní, kuchyň a spíž na vaření, kanceláře, obyvák, pokoj pro hosty, zahrada, garáž, kůlna, psí bouda atd.

Toto účelově funkční rozdělení zemí/států ve světě probíhá v procesu, který získal název **globalizace** a je dlouhodobě realizováno prostřednictvím globální politiky.

Globalizace je proces koncentrace kontroly (řízení, správy) výrobních (produktivních) sil na planetě.

Globalizace je objektivní proces, který nelze zastavit ani zakázat, ale řízení tohoto procesu nese subjektivní charakter.

V hluboké minulosti staroegyptské žrečstvo jako první zformulovalo vlastní cíle globalizace. Právě oni vzali proces řízení globalizace do svých rukou a za tím účelem jimi byla vytvořena skupina pro realizaci řízení globalizace - světové židovstvo - a doktrína realizace globalizace - Bible (Starý zákon). Takto globalizace na planetě Zemi poslední tři tisíce let běží podle starozákonní doktríny "Deuteronomium-Izajáš".

Deuteronomium (5. kniha Mojžíšova):

4:1 Nyní tedy Izraeli slyš nařízení a práva, která vás učím dodržovat, abyste zůstali naživu a mohli obsadit zemi, kterou vám dává Hospodin Bůh vašich otců.

4:2 K tomu vám přikazuji, nic nepřidávejte a nic z toho neubírejte, ale zachovávejte přikázání Hospodina, svého Boha, která vám dnes dávám.

23:19-20 „Svému bratrovi (*dle kontextu - židům*) nebudeš půjčovat na úrok, na žádný úrok ani za stříbro, ani za pokrm, ani za cokoliv, co se půjčuje na úrok. Cizincům (*nežidům*) však můžeš půjčovat na úrok, ale svému bratrovi na úrok půjčovat nemůžeš, aby ti Hospodin, tvůj bůh, požehnal ve všem, k čemu přiložíš svoji ruku na zemi, kterou jdeš obsadit“.

28:12 „... budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si nebudeš muset půjčovat. Hospodin tě učiní hlavou a ne ocasem, budeš vždy stoupat výš a neklesneš níž, pokud budeš poslouchat příkazy Hospodina, svého boha, které ti dnes uděluji, aby jsi je přísně dodržoval“.

V knize Izajáš čtete tato slova:

60:1 Povstaň svatý (*Jeruzalém*), protože tvé světlo přišlo a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.

60:2 Hle temnota přikrývá zemi, soumrak přichází nad národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se jeho sláva.

60:3 A přijdou pohané k tvému světlu a králové k jasům, jež nad tebou vzejde.

60:10 – 12 „Cizinci postaví tvé hradby a jejich králové (*p-rezidenti*) ti budou k službám. Národy a království, které by ti nesloužily, zahynou. Takovéto národy propadnou úplné zkáze.“

V Novém zákoně v Matoušově evangeliu čtete slova, pronesená (údajně - naše poznámka) Ježíšem:

5:17 Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.

5:18 **Amen pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.**

Na základě této doktríny se na Zemi realizuje politika "zlaté miliardy". Podle této doktríny zdroje planety Země stačí pro zabezpečování plného spektra potřeb (demograficky podmíněných i degradačně-parazitických) jen JEDNÉ ("zlaté") miliardy lidí. Pro zabezpečení jejich komfortu je nutná ještě jedna miliarda sloužících. A připouští se ještě jedna miliarda lidí, kteří budou cílová globální politikou určená teritoria připravovat pro budoucí osídlení "zlatou miliardou". Změna místa žití "zlaté miliardy" je podmíněna následujícími faktory:

- Vyčerpání stávajícího území, ke kterému dojde v důsledku způsobu života „zlaté“ miliardy na tomto území. Pro zajištění obnovy životního prostředí takto vydrancovaného území je nezbytné, uvolnit toto území od životních způsobů „zlaté“ miliardy. Celá „zlatá“ společnost se proto musí přestěhovat do nových území, která však pro tento účel musí být infrastrukturně připravena a samozřejmě musí být i klimaticky vhodně situována proto, aby zabezpečily pohodlný a luxusní životní styl příslušníkům „zlaté“ miliardy i po přesídlení.
- Změnami v klimatických poměrech v jednotlivých částech planety, ať již jsou způsobeny jakýmkoliv přírodními událostmi planetárního rozsahu či jsou zapříčiněny změnami v postavení planety vůči svému kosmickému okolí (např. možná/predikovaná změna planetární osy otáčení).

Oba tyto faktory předpokládají v průběhu realizace globální politiky určité analytické a prognostické činnosti, zaměřené jednak na identifikaci území vhodných pro budoucí přesídlení populace „zlaté“ miliardy a zajištění její včasné přípravy pro budoucí kolonizaci, druhak pro identifikaci výskytu možných příčin tohoto přesídlení.

Dle politiky „zlaté“ miliardy by současné přelidnění (v současnosti 7+ miliard lidí) mělo zmizet. Přitom by se ještě

současné obyvatelstvo těch území, do kterých se plánuje uskutečnit budoucí přesídlení „zlaté“ miliardy, mělo usilovně snažit o realizaci výše zmíněné infrastruktury a geografické přípravy těchto území (odpracovat to). Současně s tímto úsilím však je potřeba, aby toto obyvatelstvo, potažmo hospodářství této země, bylo v důsledku „vhodně zvolené“ globální politiky takto přivedeno na pokraj svých sil, aby nebylo schopno tuto naplánovanou, budoucí kolonizaci svého území silovými prostředky odvrátit.

Osvojování celin v SSSR pod vedením Chruščova odpovídá všem těmto cílům:

— Bylo osvojeno dříve neobydlené území,

jehož přírodně-klimatické podmínky se v budoucnosti stanou pravděpodobnostně-předurčeně nejvhodnějšími pro život lidí;

a v případě prognózované planetární katastrofy (jako například změna náklonu zemské osy) se ho nedotknou ani globální záplavy, ani globální zemětřesení.

V oblasti je dopředu zformována báze budoucí infrastruktury.

Došlo k uběhnutí doby nezbytné k rekultivaci negativních důsledků překotného osídlování celin, když došlo k obnovení potřebné vrstvy humusu a opětovnému obnovení úrodnosti. Spěch, se kterým bylo obdělávání celin uskutečněno, jakož i fakt, že v této (zdánlivě sebevražedné) politice bylo pokračováno za Brežněvovy éry, svědčí o tom, že i v tomto období bylo sovětské vedení plně pod kontrolou plánovačů globální politiky. Pokud by osvojování celin neprobíhalo v takovém tempu, negativní efekt, který by se projevil, byl dal patrioticky orientovaným silám ve vedení SSSR možnost zastavit osvojování takovými metodami, což by obrátkou anulovalo plány GP ohledně přípravy území na budoucí osídlení.

— Byl ukončen rozvoj již obydlých území SSSR s tím, že stávající ohromné lidské i materiální zdroje byly přesměrovány na budování infrastruktury tohoto nově zřizovaného, pro budoucí kolonizaci vybraného, území.

— Byl utlumem kulturní, vědecký a technologický rozvoj sovětské společnosti.

Protože místo toho, aby lidé mohli studovat a vzdělávat se, odcházeli na celiny, kde se zabývali těžkou prací s nízkou produktivitou, která nenechávala čas ani na vzdělávání, ani na kulturní růst, v důsledku čehož země trpěla nedostatkem kvalifikovaných lidí ve všech sférách.

— Byla zastaven proces stálé modernizace výroby v souladu potřebami doby.

Průmysl byl přetížen produkcí traktorů a kombajnů pro nově obdělávaná území a nezbýval mu čas, lidé ani finance, aby se zabýval perspektivním plánováním a inovačními projekty.

Jedna věc je, když průmysl zabezpečuje rozvoj už existujících produkčních zón, které pro fungování a rozvoj potřebují určité množství techniky, již má průmysl možnosti vyrobit a "svobodné" zdroje věnovat novým modelům a inovaci.

Druhá věc je, když průmysl dává všechny kapacity k neustálému zvyšování produkce jednoho a téhož modelu, kdy intenzita produkce nedává možnost ani plnocenně modernizovat stávající model, nemluvě už o tom, navrhnout a spustit výrobu nového modelu, jehož produkce je spojena s přeladěním či modernizací celého výrobního procesu. Takto bylo zemědělství Ruska 21. století připraveno o možnost včas získat osevnické a žací komplexy a další moderní zemědělskou techniku.

Ale ekonomika země, její výroba, pracuje jako domino: degradace jednoho segmentu ekonomiky nevyhnutelně vede k negativnímu efektu ve všech ostatních odvětvích ekonomiky. Překonat ten efekt je možné jen vlivem na

všechna odvětví ekonomiky.

Právě v této rovině je třeba se dívat na osvojování celiny prováděné v době, kdy SSSR nominálně vedl Chruščov, který byl na tu roli vybrán výlučně s ohledem na osobní vlastnosti: hypertrofované ambice a osobní nenávisť ke Stalinovi. Tyto charakteristiky Chruščova byly globálním manipulátorům potřeba na to, aby osobností Chruščova vysvětlili lidem všechny "absurdity" politicko-ekonomické činnosti SSSR té doby. Na Chruščova byl vložen úkol silného manévru (manévr, trvající krátkou dobu) radikální změny kurzu rozvoje země z politiky státu-subjektu globální politiky na politiku proměny SSSR v surovinovou kolonii Západu. Za Brežněva byl ten proces prodloužen, jen ve formě slabého manévru (pomalá změna roztažená na delší dobu).

Pokračování v tomto kurzu se vysvětlovalo potřebou překonání v ekonomice a politice negativních důsledků vedení země Chruščovovou administrativou. V realitě ale nešlo o překonání důsledků, ale k jejich všestrannému posílení. Brežněvovu stagnaci globální prediktor potřeboval zejména proto, aby mohlo dojít k závěrečnému vyčerpání potenciálu Stalinem nastartovaných vědeckých, technických a ekonomických procesů ve společnosti. Tento proces potřeboval nějaký čas, několik desetiletí. Po celou tuto dobu bylo rovněž nutno držet obyvatelstvo ve stavu naprosté nevědomosti o tom, co se kolem nich ve skutečnosti děje. Ve stavu, ve kterém lidé nemají představu o řízení sociálních supersystémů a nevidí, jak mezi sebou události delšího časového období souvisí. Právě od nevědomosti a nechápání procesů řízení pocházely nekonečné spory o příčinách porážky SSSR v roce 1941, o příčinách úpadku sovětského automobilového průmyslu atd. atd.

Celina a kultura – změna směru propagandy

Osvojování celiny s sebou přineslo ještě jeden fakt a sice ten, že SSSR se sám vzdal propagandy převahy sovětského způsobu života a sovětské ekonomiky prostřednictvím smysluplného (obsahového) srovnávání se západním způsobem života. Sovětská filmová klasika a její mistrovská díla jako např. film „Cirkus“, která velmi názorně prezentovala tento princip propagandy, se přestala produkovat. V post-stalinské éře byla sovětská kinematografie orientována principem "nadávat na západní způsob života jen z principu", jen se prezentoval jako špatný, aniž se odhalovala podstata této špatnosti či klamu (úvěrového hospodářství) a na druhé straně nekriticky chválit sovětský způsob života. Tento typ prezentování informací je založen na principu "od protikladu". Tj. sovětská propaganda začala dosahovat opačných cílů, než deklarovala. Postupně tak sovětská kinematografie a obecně celé umění začalo ve své tvorbě prosazovat obdiv vůči Západu a přinesla i myšlenku ohledně neschopnosti sovětské ekonomiky poskytnout svému obyvatelstvu možnosti naplnění základních lidských potřeb, začala pracovat proti vlastnímu způsobu života.

Výše uvedené je dobře patrné na filmu z roku 1958 – „Ivan Brovkin na celině“ (režisér: Ivan Lukinskij, autor scénáře: George Midvani). Film, který se stal kultovní klasikou v SSSR, byl propagandisticky koncipován jako odpověď, která uváděla na pravou míru „stagnaci“ a „tmářství“, které byly dávány do souvislosti s Chruščovovou politikou obdělávání celiny. Signifikantní sekvence tohoto filmu, která ve skutečnosti definovala nový propagandistický koncept a skutečnou ideologii filmu je ta, ve které hlavní postava, velitel pracovní brigády Ivan Brovkin jde v doprovodu člena svého týmu nakoupit látku na obleky pro členy své brigády.

Z tohoto dialogu (ohledně kvality, množství a ceny vybírané látky) mezi nakupujícími a prodávajícími, který může sloužit jako typová ukázka tohoto způsobu propagandistické manipulace a ve kterém hraje roli každý detail, lze vyčíst následující sdělení:

- Péče o řadové lidi byla na velmi nízké úrovni, a proto si mohli jen zřídka kdy koupit kvalitní materiály na své oblečení. Ty jsou tak u obchodníka umístěny nikoliv „po ruce“ (nejpřístupnější regály, kde jsou umístěny často prodávané materiály), ale v horních policích, tam, kam pro ně jde obchodník jen zřídka.
- Kvalitnější materiály si mohli dovolit kupit pouze majetnější občané nebo např. hudebníci v restauracích, kteří ke své práci kvalitnější oblečení potřebovali.

- Když se prodávající dozvěděl, že nakupující jsou pracovníci z celin, byl potěšen, protože věděl, že tyto pracující jsou placeni daleko lépe než řadoví zemědělci.
- Pracující na celinách si tak (údajně) mohli dovolit koupit nejen dražší materiál, ale mohli si dovolit koupit materiál na dva obleky, což byl pro běžnou populaci v SSSR tehdejší doby neslýchaný luxus.

Ale v této scéně se objevil ještě jeden klíčový moment. A totiž ta zdánlivě bezvýznamná epizoda, ve které prodávající dává na pult drahou látku a s nádechem nadšení kupujícím sděluje, že tento materiál je z dovozu a to (světe div se) z Číny. Z logiky rozhoru tak vyplývá klíčové sdělení – Sovětský svaz, přes veškerou svou hospodářskou sílu není schopen zajistit pro své občany kvalitní materiál na jejich oblečení a ti, pokud už jsou si takovýto materiál schopni zakoupit, musí volit materiál z dovozu, přičemž takovýto materiál je schopna vyrobit i Čína, země ve které právě skončila občanská válka, průmysl je v žalostném stavu a přesto je schopen produkovat to, co SSSR nikoliv. Toto je ta klíčová myšlenka, kterou tento film vštěpoval do mysli svých diváků. Generace sovětských lidí (bohužel) vyrostly na přesvědčení, že to odpovídá realitě. Nebylo žádnou náhodou, že slovo, které nadlouho zakořenilo ve slovníku a které bylo chápáno jako synonymum pro kvalitu bylo slovo „dovoz“. Bohužel byl potřebný kolaps Sovětského svazu k tomu, aby si lidé uvědomili, že o i přes veškerou snahu strany a vlády SSSR o umělé snížení kvality sovětské produkce, byla i tak velká většina této produkce slušné kvality. Jinou věcí pak bylo, jak s touto kvalitou bylo dále nakládáno.

Nebylo to ale jenom zemědělství, kterému Chruščov ušetřil těžké rány.

Zachraňte americký automobilový průmysl

Kromě zničení zemědělství udělil Chruščov rány i dalším odvětvím ekonomiky. Konkrétně Chruščov provedl úder proti sovětskému automobilovému průmyslu, který v důsledku toho spadl z pomyslného světového Olympu do neutěšeného stavu, ve kterém se nachází dodnes.

Úsilí Stalina se neprojevovalo pouze v automobilovém průmyslu, ale díky jeho trvalé pozornosti, kterou tomuto oboru věnoval (už v podmínkách Velké vlastenecké války) se toto odvětví stalo významným faktorem mezinárodní ekonomiky a politiky a zůstalo jím až dodnes.

V září 1959 se uskutečnila návštěva 1. tajemníka KSSS Nikity Chruščova do USA. Sotva letoun Tu-114 přistál na letišti ve Washingtonu a popojížděl po ranveji, Američané ustrnuli. Tak veliké dopravní letadlo si neuměli představit ani ve snu. A navíc, na celém letišti nebyl k dispozici dostatečně velký žebřík k tomu, aby ho mohli k letadlu přistavit a cestující mohli vystoupit. Tu-114 byl hmatatelný důkaz schopností sovětského leteckého průmyslu a ukázkou toho, jak dalece Sovětský svaz v této oblasti USA předstihl.

Pro Američany však přílet sovětské delegace na obdivuhodném letadle, které mimochodem dosáhlo 32 světových leteckých prvenství, nebyl jediným šokem, který z návštěvy sovětské delegace v čele s N.S.Chruščovem zažili. Tato návštěva způsobila v USA pořádný rozruch.

Chruščov po dobu návštěvy téměř každým svým projevem strašil průměrné Američany tím, že hlásal, že celosvětové vítězství socialismu je nadosah a slíbil, že Sovětský svaz USA ve všech oblastech dožene a předežene. V průběhu jedné z návštěv u amerických farmářů, na dotaz ohledně možnosti dodávat potraviny do Sovětského svazu odpověděl: „V tom případě my zahltime Ameriku svými automobily.“

To není vtip. Toto Chruščovovo prohlášení vyděsilo manažery amerických automobilek, protože oni, lépe než kdokoliv jiný, znali možnosti tehdejšího sovětského automobilového průmyslu. A nejen automobilového.

V roce 1957 sovětský svaz vypustil první umělou družici na světě. Něco takového bylo tehdy pro západní technické myšlení nedostupné, a protože Sovětský svaz byl v té době nesporným lídrem v osvojování kosmu, psaly tehdejší americké noviny ve vší vážnosti o Měsíci jako o „rudé Luně“.

Takže sovětské úspěchy v mírovém výzkumu vesmíru současně znamenaly, že SSSR měl k dispozici i rakety, které

nejen že mohly vynést satelit do kosmu, ale mohly i uskutečnit vojenský úder na území USA. A navíc, tyto rakety mohly nést i jaderné hlavice. Dohnat zpoždění USA v oblasti raketové techniky znamenalo pro rozpočet USA extrémně vysoké náklady a k tomu ještě Chruščov sliboval, že zaplaví USA sovětskými automobily. Pokud měly sovětská auta soutěžit na světových trzích s americkými, bylo americkým automobilovým průmyslem jednoznačně očekáváno jejich vlastní selhání a neúspěch. Stroje, které se vyráběly v SSSR, představovaly tak hrozbu pro hospodářskou a politickou bezpečnost USA nejen tím, že americká auta by na světovém trhu nebyla konkurence schopná, ale i tím, že expanze sovětských automobilů na světové trhy by s sebou přinesla i expanzi sovětské ideologie.

A to představovalo pro Západ vážné nebezpečí. Sovětský svaz by tímto způsobem získal příležitost rozšiřovat svůj politický vliv. Pronikáním se svojí produkcí na světové trhy by tak mohl určovat trendy průmyslového odvětví celého světa.

Stačí říct, že existuje jen jediný precedent, kdy "concept-car" (studie) byla zároveň i sériovým vozem. Přesněji řečeno, ve světě existují jen dva případy, kdy sériový automobil byl zároveň studií, která určovala celosvětový směr vývoje automobilového průmyslu. Těmi studiiemi byly vozy sovětské výroby GAZ M-20 „Pobeda“ a GAZ M-21 „Volha“.

GAZ M-20 „Pobeda“ se dostal do sériové výroby v roce 1946. Jeho vzhled šokoval celý světový automobilový průmysl a technická řešení použitá v tomto vozu se staly měřítkem pro světový automobilový průmysl. Západní automobilky aktivně přebíraly použité koncepty do své produkce sériově vyráběných automobilů. Např. americká firma Kaiser převzala technická řešení GAZu M-21 „Pobeda“ do svého modelu z roku 1947, anglický Standard do modelu z roku 1948, americký „Hudson a Packard“ rovněž do modelové řady z roku 1948 a Nash, Ford a Chevrolet pak do svých modelů pro rok 1949. A přitom tyto modelové řady byly jejich výrobci masívně propagovány jako revoluční novinky. Tato reklama samozřejmě o sovětském technologickém autorství těchto vozů „skromně“ pomlčela.

Tento model byl však natolik úspěšný a s tak ohromným modernizačním potenciálem, že například v Polsku byl v továrně FSO (Fabryka Samochodów Osobowych) v roce 1951 licenčně upraven do modelu „Varšava“ a byl zde vyráběn až do roku 1973.

V roce 1954 byl v Sovětském svazu vyvinut prototyp nového vozu. Byl jím GAZ M-21 „Volha“. V té době se Západ sotva stačil vyrovnat s předchozím konceptem automobilů GAZ M-20 „Pobeda“ a jeho inovačními možnostmi, když SSSR svým novým modelem opět pohrozil získáním nadvlády nad světovým automobilovým průmyslem, přičemž Západ neměl žádné prostředky, jak by tomu zabránil. Avšak ejhle. Americká automobilka Ford začala rozvíjet svůj vlastní vůz s podobnými parametry, jaké měla „Volha“. A i v dnešní době se má za axiom tvrzení, že je to právě vůz Ford „Mainline“, který je prototypem, podle kterého vznikla sovětská GAZ M-21 „Volha“. Pravda je však taková, že Ford „Mainline“ se v americké automobilce objevil nejdříve na přelomu léta a podzimu roku 1954, tedy v době kdy v SSSR již byla hotova předsériová verze vozu a v plném běhu na ní již probíhalo testování. Přitom první testy Fordu „Mainline“ se uskutečnily až v listopadu roku 1954.

Vůz GAZ M-21 „Volha“ pak šel do sériové výroby v roce 1956 a ať už by to bylo s Fordem jakkoliv, zůstává v platnosti fakt, že se „Volha“ stala realitou, kterou Západ nemohl ignorovat a s níž musel svést konkurenční boj. V tomto smyslu Západ musel za každou cenu usilovat o zabránění širokého prodeje tohoto vozu na západních trzích. A v této situaci jej přivádí Sovětský svaz představit na celosvětovou mezinárodní průmyslovou výstavu Expo'58 v Bruselu.

Avšak ještě předtím, než se mohl tento vůz představit obyvatelům západu, získal naprosto zdarma kvalitní reklamní kampaň.

„Ruské tanky v ulicích Bruselu“ – hlásaly vyděšené titulky belgických novin na jaře roku 1958. Lidé ve velkém kupovali tyto noviny, aby se s překvapením dozvěděli, že ve skutečnosti je v nich řeč nikoliv o tancích, ale o novém sovětském automobilu, který byl přivezen na výstavu Expo'58. Přezdívkou „tank“ dostal od novinářů proto, že došlo k dopravní nehodě, při níž se srazil s tramvají a převrátil ji. Pro tento svůj výkon, eleganci a styl byl vůz GAZ M-21 „Volha“ nazýván „tank ve fraku“.

Ale to nebylo všechno. Na tuto výstavu přivezl SSSR kromě „Volhy“ ještě další automobily. Byly to luxusní limuzíny

ZIL-111 a GAZ-13 „Čajka“ a rovněž i lidový vůz Moskvíč-402. Belgické noviny uvedly, že spatřit tyto zázraky ruské techniky chtěly tisíce Belgičanů.

Nicméně byla to „Volha“, která získala nominaci na top výrobek (Grand Prix) výstavy Expo'58. A v srpnu 1958 pak skutečně ruské vozy GAZ M-21 „Volha“ a rovněž i GAZ -13 „Čajka“ získaly ocenění Grand Prix výstavy Expo'58 v Bruselu. Tyto úspěchy byly přirozeným výsledkem Stalinovy snahy o rozvoj sovětského automobilového průmyslu, kterému věnoval velkou pozornost. Postačí říct, že rozhodnutí o vývoji vozu GAZ M-20 „Pobeda“ bylo učiněno již v roce 1942, tedy v době, kdy byla v plném běhu Velká vlastenecká válka a do jejího konce zbývaly ještě tři roky.

Nicméně úspěch sovětského automobilového průmyslu na této výstavě se vůbec nemusel dostavit, protože proti SSSR zde byla uskutečněna doposud nevídaná provokace, snažící se o zdiskreditování s jasným cílem – zablokovat SSSR přístup na západní trhy.

Několik dní před otevřením výstavy, americké automobilky Ford a Packard učinily oficiální prohlášení, ve kterém organizátorům výstavy oznámily, že sovětské vozy jsou jen kopiemi amerických vozů, které jsou v USA vyráběny již několik let. Načež obě společnosti pohrozily Belgii sankcemi v případě, že nebude ochotna sovětské stroje zabavit.

Sovětská tajná služba samozřejmě počítala s možností provokace proti delegaci na Expo'58, nicméně, že takováto možná provokace bude provedena na tak vysoké úrovni, to se prostě nepředpokládalo. Navíc v situaci, kdy sovětské úřady měly v té době dobré vztahy s oběma americkými automobilkami.

Propukl skandál. Noviny začaly psát o tom, že nejen že jsou sovětské vozy „Volha“ a „Čajka“ plagiáty, ale navíc SSSR stále nezaplatil Američanům za jejich podíl na výstavbě závodů, kde jsou tyto vozy vyráběny.

V nastalé kritické situaci si všichni byli dobře vědomi toho, že pokud by Belgie přistoupila k zabavení modelů, byla by to pro sovětský automobilový průmysl velká rána, která by vyústila nejen v to, že by prakticky došlo k uzavření mezinárodního trhu, ale pravděpodobně i ke kolapsu výroby jak teprve do sériové výroby připravovaného vozu „Čajka“ tak již naplno sériově vyráběné „Volhy“.

Hrozila neslýchaná věc – SSSR by byl nucen opustit výrobu svých vlastních vozidel, včetně vlastního vývoje a organizace výroby, do nichž bylo investováno mnoho prostředků, které by již nebylo možno získat zpět ani prodejem vozů na vlastním domácím trhu.

Pokud by se tento útok podařil, znamenalo by to pro sovětský automobilový průmysl v podstatě konec. Vyvinout nový model v krátké době samozřejmě možné není a tak by nezbývalo nic jiného, než použít vybudované výrobní kapacity k výrobě západních licencovaných vozidel. Nicméně nákup licence by byl možný pouze v případě, že licenci poskytující firma by se zavázala spolupracovat se SSSR. A každá takováto potenciální spolupráce by samozřejmě závisela na politických postojích vlády takovéto (kterékoliv západní) automobilky vůči SSSR. To znamená, že nákup případné licence by byl zcela svázan s ústupky SSSR jak v domácí tak i v zahraniční politice. Kromě toho byl nákup licence dalším finančním nákladem a rovněž i apriorním omezením tržního podílu. Ale co je nejdůležitější, bylo prakticky jisté, že tento postup by znamenal, že provádění vlastních výzkumných prací a vývoj by se v SSSR staly nemožnými.

Situace se dále zhoršila tím, že na druhý den po prohlášení bylo sovětské delegaci doručeno oznámení automobilky Ford, ve kterém se uvádělo, že Sovětský svaz se údajně ještě finančně nevyrovnal s automobilkou ohledně výstavby jejího výrobního závodu v Gorkém a že tento dluh, který dosahuje výše desítek milionů dolarů, Ford požaduje po Sovětskému svazu okamžitě uhradit.

Automobilka Ford skutečně Sovětskému svazu pomohla s vybudováním výrobního závodu v Gorkém. Dohoda o tom byla podepsána 31.5.1929, kdy Ford prodal Sovětskému svazu licenci na výrobu vozů „Ford-A“ a „Ford-AA“ a současně s tím se zavázal poskytnout technickou pomoc při organizování výroby těchto vozů v SSSR. Výstavba tohoto výrobního závodu byla provedena s pomocí amerických specialistů, když pro ně bylo vybudováno samostatné osídlení o velikosti 40 domků.

Náklady této smlouvy dosáhly 72 milionů zlatých rublů. A je to právě tato částka, kterou požadovalo vedení firmy Ford po SSSR v roce 1958 okamžitě uhradit, navzdory skutečnosti, že tato platba byla ze strany SSSR přesně dle smluvních ujednání již dříve plně zrealizována.

Sovětské vedení se obratem obrátilo na vedení společnosti Ford, s dotazem, co je vedlo k tomuto nepravdivému tvrzení, načež se mu dostalo překvapivé odpovědi v tom smyslu, že automobilka Ford nemá žádné pohledávky vůči SSSR a že to nebyli oni, kdo tento požadavek vznesl a že společnost Ford nemá vůči SSSR žádné další nároky. A dále, že nikdo z vedení společnosti Ford neví, odkud vznesené finanční požadavky pocházejí.

Co se pak týká automobilky Packard, té se v roce 1958 do soudních sporů, s tak silným protivníkem na poli mezinárodního práva, jaký SSSR bezesporu byl, moc nechtělo. Uvědomili si, že případný soudní spor se SSSR by nevyhráli a pouze by promarnili nemalé prostředky na právníky, což si v situaci, kdy sami měli problémy se svojí vlastní existencí, dovolit nemohli. Nakonec se ukázalo, že celá společnost byla již v roce 1956 koupena jinou velkou automobilovou společností – Studebaker. A v této chvíli se zjistilo, že veškeré písemnosti obsahující nároky vůči SSSR byly velmi podivné, když právní zastupování automobilky bylo realizováno prakticky neznámou advokátní kancelář, na jejíž adrese se ve skutečnosti nacházela prodejna nábytku. A o této právní společnosti nic nevěděli ani prominentní američtí právníci výše zmíněných firem.

Tak se vlastně ukázalo, že za požadavkem automobilek Ford a Packard na zabavení sovětských vozů na celosvětové výstavě Expo'58 v Bruselu, který vyústil do mezinárodního politického skandálu, stojí pouze jakási neznámá, mýtická advokátní kancelář, kterou neznali ani její američtí klienti – společnosti Ford a Packard.

Den před zahájením mezinárodního průmyslového veletrhu Expo'58 v Bruselu sovětská delegace předala organizačnímu výboru oficiální memorandum, ve kterém bylo ocitováno prohlášení vedení automobilek Ford a Packard o neexistenci jakýchkoliv pohledávek vůči SSSR ohledně výstavby automobilového závodu v Gorkém. Organizátoři toto akceptovali a sovětská vozidla obdržela právo se výstavy zúčastnit.

Sovětský svaz tak úspěšně bránil a obhájil své právo na výrobu vozidel vlastní konstrukce. Nicméně nezodpovězenou otázkou zůstalo, jestliže to nebyly automobilky samotné, potom kdo vyvolal tuto provokaci? Musel to být někdo, kdo si byl jistý tím, že ať to dopadne jakkoliv, nemusí se bát odvety ani ze strany automobilek, ani ze strany SSSR. Kdo to tedy byl, kdo se skryl za masku advokátní kanceláře „Schultz, Weizmann a spol.“, která ve jménu firem Ford a Packard obvinila SSSR z plagiátorství a vznesla smyšlené finanční požadavky? Existuje pouze jedna možná odpověď. Původcem protisovětských provokací byly americké zpravodajské služby. Zveřejnění této skutečnosti by však pro USA bylo zajisté velmi nepříjemné, když publikování celé kauzy v celosvětovém měřítku by zajisté vážně ohrozilo, ne-li přímo zničilo americké ideologické pozice v mezinárodní politice. Pro realizaci takového odvetného kroku přitom byly na straně SSSR všechny cesty a možnosti otevřeny. Jak prostřednictvím zemí socialistického tábora, tak prostřednictvím silných levicových hnutí v zemích Západu, jakož i existence tehdejších rozporů mezi kapitalistickými zeměmi otevíraly možnost světovou veřejnost pravdivě informovat.

Nicméně byl to opět osobně N.S.Chruščov, který USA od této porážky USA zachránil. Toto rozhodnutí, nevystoupit proti USA, učinil s tím odůvodněním, že nechtěl vyvolat mezinárodní skandál v době, kdy se připravovala jeho návštěva USA.

Ale proč se USA vůbec do takovéto provokace pustily? Odpověď spočívá v tom, že ještě v zimě roku 1958, připravil Úřad hospodářského zpravodajství USA tajnou zprávu, která se zabývala možnostmi prodeje sovětských automobilů v USA a jejich vlivu na automobilový trh v USA. Byla zde i uvedena prodejní cena – 1741 dolarů za kus. Přitom výrobní náklady ve výrobním závodě v Gorkém byly poloviční. Názory na to sice panovaly různé, ale v jednom se shodli všichni. Sovětský automobilový průmysl dosáhl všeobecného rozmachu ve všech ohledech a učinil ohromný kvalitativní skok kupředu, v důsledku čehož je s ním přinejmenším jako s vážným konkurentem nutno počítat. A pokud by se podařilo překonat patriotické nálady v naší společnosti, hovořilo se ve zprávě, lze předpokládat, že by se SSSR mohlo, i vzhledem k ceně, podařit obsadit nemalou část z amerického automobilového trhu. Analytici dobře věděli, o čem mluví.

V květnu roku 1959, v roce ve kterém se konala sovětská výstava v New Yorku, se mohlo americké obyvatelstvo seznámit se sovětskými vozy „Volha“ a „Čajka“ a přesvědčit se, že sovětské vozy jsou minimálně stejně kvalitní jako americké (a přitom daleko levnější). A o sovětské automobily byl mezi lidmi velký zájem.

Takže slova Chruščova o zaplavení amerického trhu sovětskými automobily byly vzaty naprosto vážně.

Americký časopis „Motor Life“ napsal v roce 1961, že pokud by se sovětské automobily dostaly na světový trh, mohly by se stát silným faktorem stojícím na straně SSSR v období studené války, ale za tím účelem SSSR bude

potřebovat již jen několik málo let na to, aby doladil svou „Volhu“ pro potřeby západního trhu. Zabránění tomuto bylo motivem k americké provokaci na výstavě Expo'58 v Bruselu.

Zlikvidovat konkurenci sovětských automobilů americkým automobilkám na západních trzích pomohl Chruščov tím, že po úspěchu sovětských vozů na výstavě Expo'58 v Bruselu a výstavě v roce 1959 v New Yorku, převzal řízení sovětského automobilového průmyslu pod osobní dohled.

Jedním z nejmocnějších nástrojů pro brzdění rozvoje a pro zabránění toho, aby se vyráběly kvalitní výrobky, který Chruščov zavedl, byl byrokratický systém schvalování změn. V praxi vypadlo tak, že zatímco na Západě se potřebné změny v konstrukci vozu nebo technologie výroby schvalovaly během jednoho jediného dne, trval tento proces v SSSR za Chruščova až několik let. Samotný tento mechanismus byl základem narůstající technologické zaostalosti a nedostatečné kvality produkce v SSSR.

Pokud jde o obnovu modelových řad sovětských automobilů, udělal tak Chruščov a spol. tomuto odvětní těžkou ránu, když nejenže zamezil možnostem exportu, ale i možnostem inovativního rozvoje pro domácí trh. A tak není divu, že když byl vůz GAZ-21 „Volha“ naplánován do výroby s automatickou převodovkou, bylo tohoto vozu vyrobeno pouhých 700 kusů v prvním období výroby a následně byl opět vyráběn pouze s manuální převodovkou.

Z téhož důvodu došlo i k tomu, že nový model GAZ-23, který se od svého předchůdce GAZ-21 vzhledově nijak nelišil, ale byl technologicky mnohem pokrokovější, byl vyroben pouze v minimální sérii 600 kusů a to ještě jen pro potřeby KGB, které trvalo na používání těchto inovovaných vozidel pro své potřeby. Pouze KGB mělo dostatečnou pozici k tomu, aby překonalo politiku strany a vlády na umělé snižování kvality produkce v SSSR.

Touto situací pak lze vysvětlit i fakt, že typový vůz GAZ-24 „Volha“, který nahradil původní GAZ-21 „Volha“ byl vyvíjen celých 8 let, 3x déle než původní GAZ-21.

Ve výsledku začaly vozy GAZ samozřejmě ztrácet své tržní pozice. Ale nejen že byly postupně ztráceny tržní podíly v důsledku zvětšujícího se technologického zaostávání sovětské produkce, ale i samotné sovětské vedení přímo pracovalo v neprospěch exportu svého automobilového průmyslu. Např. ve Skandinávii celkově a ve Finsku zejména byly automobily GAZ-21 „Volha“ velmi oblíbené. Jenže v roce 1964 se Kreml rozhodl, že je načase začít tam propagovat nový model GAZ-24 „Volha“. Reklama zabrala a v důsledku toho začaly klesat tržby z prodeje starého modelu GAZ-21, jenže první kus slibovaného nového modelu sjel z výrobní linky až v roce 1970! V důsledku tohoto vyklízení pozic mohly uvolněný skandinávský trh obsadit jiné automobilky.

Stačilo jen sedm let od chvíle, kdy sovětské vozy „Volha“ a „Čajka“ slavily ohromné úspěchy na mezinárodní scéně v Bruselu a celý sovětský automobilový průmysl se díky Chruščovovu vedení dostal do naprosté krize a nikdo ze sovětského vedení se samozřejmě vůbec nestaral o to, jak mu pomoci rozšířením exportu a zvýšením produktivity a modernizací produkce vlastních sériově vyráběných vozů.

Proč právě Chruščov ?

Nebylo by v pořádku domnívat se, že Chruščov byl jediný v SSSR, kdo se snažil sloužit světové revoluci a neměl tak konkurenci jak ze strany kosmopolitních trockistů, tak ze strany národních marxistů.

To lze názorně ukázat na následující události.

Po smrti J.V.Stalina v únoru-březnu 1953 byly vládnoucí byrokratické klany ve vedení státu postaveny před úkol nového rozdělení moci v zemi. Nečekaná Stalinova smrt však vedla k tomu, že žádný ze zájemců o obsazení mocenského Olympu nebyl dostatečně silný k jeho dosažení. Proto se formálně dohodli na rozdělení moci, nicméně každá z mocenských frakcí pokračovala tím či oním způsobem ve snaze o podrobení si svých konkurentů. První mocenská aliance se ustanovila v červnu 1953, když výsledkem zrealizování čistě vojenského převratu bylo zavraždění L.P.Beriji a tím i eliminování ambicí jeho frakce na vedoucí pozice v zemi.

Vítězství nad Berijou se stalo důvodem k tomu, že v září 1953 byl Chruščov zvolen prvním tajemníkem Ústředního

výboru KSSS.

Záměrně uvrhnout zemi do různých sociálně-ekonomických excesů a zaměstnat národně orientované marxisty praktickou činností určenou k odstranění negativních důsledků těchto eskapád vedlo k upevnění mocenských pozic Chruščova a jeho frakce.

Následně v roce 1956 provedli ještě jeden další úder proti svým mocenským konkurentům. Učinili tak na XX. sjezdu KSSS, kdy světu představili zprávu o „**Kult osobnosti**“ Stalina.

Podstatou této zprávy bylo to, že tímto dali západní antisovětské propagandě z oficiálních sovětských míst potvrzení (municipi) např. toho, že:

- Všechny úspěchy SSSR, které byly tak nadšeně sdělovány celému světu, nebyly nic víc než mýtus, protože válku SSSR vyhrál jen proto, že zastavil nepřítele tím, že jeho postup zastavil těly mrtvých vojáků.
- Ekonomika SSSR není schopna zajišťovat skutečné potřeby společnosti.
- Celá země je všeobecným gulagem, kde vládne pouze strach a hrůza atd.

A z to všeho obvinili Stalina;

a proto by průměrný obyvatel Západu měl být vděčen osudu za to, že žije na Západě a západní představitelé za to, že mohou, byť za vysokou cenu, ochránit své obyvatelstvo od hrůz totality.

Tato zpráva rovněž zasadila těžkou ránu mezinárodnímu komunistickému hnutí a celému světu ukázala selhání sovětského vedení nejen při realizaci všeobecné globální politiky, ale zejména globální politiky alternativní biblickému projektu GP.

Nicméně takto prudký obrat v sovětské politice nebyl z celé řady důvodů podpořen velkou částí správního aparátu vedení SSSR a v červnu roku 1957, během čtyřdenního zasedání předsednictva ÚV KSSS bylo rozhodnuto o uvolnění N.S.Chruščova z pozice 1. tajemníka KSSS. Nicméně kosmopolitní, internacionálně orientovaní trockisté, členové ÚV KSSS, v čele s maršálem G.K.Žukovem byli schopni zasáhnout do činnosti předsednictva a dosáhnout toho, aby se otázka odvolání N.S.Chruščova dostala k vyřešení na, za tím účelem speciálně svolané, plénum ÚV KSSS. Na červnovém zasedání tohoto pléna pak Chruščovovi příznivci porazili své nepřátele z řad předsednictva ÚV KSSS, kteří byli vzápětí prohlášeni za „antistranickou“ skupinu. Byli v ní lidé jako V.Molotov, G.Malenkov, L.Kaganovič a připojil se k nim i D.Šepilov, a kteří vzápětí byli vyloučeni z ÚV KSSS a později v roce 1962 byli vyloučeni i z komunistické strany (*podobnost s obhájením své pozice B. Sobotkou u nás loni v říjnu-listopadu je zajisté jen čistě náhodná – p.p.*).

A v této chvíli se opět ukázala pravda o Chruščovově (ne)morálce. Věděl, že se dopustil tolika prohřešků, že jeho odvolání bylo naprosto na místě. Přesto ho v jeho pozici podržel jediný člověk, který přitom nebyl přímým sympatizantem jeho politiky a současně měl dostatečně velké renomé mezi širokými vrstvami obyvatelstva. Mezi trockisty to byl jediný možný člověk a tím člověkem byl „maršál vítězství“ G.K.Žukov, který vojenskou silou, které velel, ochránil Chruščovovu pozici ve vedení strany, což spiklencům v konečném důsledku umožnilo udržet si ve svých rukou ideologickou moc ve státě.

Tímto si však Žukov zajistil do svých rukou tak velikou moc, že nyní byl schopen odstavit od moci i Chruščova samotného. A tato jeho silná pozice byla důvodem k tomu, že se mu Chruščov „odměnil“ tím, že inicioval to, aby byl Žukov, člověk, který se osobně „zasloužil“ o to, že Chruščov zůstal u moci, o čtyři měsíce později - v říjnu 1957 odstraněn z předsednictva ÚV KSSS a následně i uvolněn z pozice ministra obrany.

Odstraněním Žukova se Chruščovovi otevřela možnost soustředit veškerou moc v zemi do svých rukou, což završil v následujícím roce 1958, kdy se stal předsedou rady ministrů SSSR. Jak je vidět, trvalo spiklencům, kteří naplánovali Stalinovu vraždu, dlouhých 5 let, než se jim plně podařilo dosáhnout toho, co touto vraždou zamýšleli.

A následně, v roce 1959 – jak již bylo uvedeno, Chruščov odjíždí na státní návštěvu do USA.

Závody v dobývání kosmu

SSSR soutěžil se Západem v hendikepované pozici a to díky úsilí trockistů ve vedení KSSS, kteří bránili rozvoji země. Nicméně již v roce 1970 bylo možno zkonstatovat, že v této hospodářské soutěži mezi oběma systémy zvítězil socialismus. V této době již bylo možno pozorovat recesi v celém hospodářství USA, kdežto v SSSR pokračoval hospodářský růst a to zejména proto, že bylo pokračováno ve Stalinově ekonomickém modelu.

Tento fakt je možno vidět zejména v takových odvětvích, ve kterých není hledání pravdivé skutečnosti žádoucí, a proto v ní obyčejní lidé mylně přisuzují americké straně vedoucí pozici. Řeč je o dobývání vesmíru.

Po skončení 2. sv. války byly SSSR a USA v rozdílných startovních pozicích. SSSR byl válkou vyčerpán a proto si nemohl dovolit uvolnit do vývoje a výzkumných prací v oblasti raketových technologií dostatečný objem finančních prostředků. Naopak USA během války zbohatly už jen tím, že jsou za oceánem a na jejich území žádné boje neprobíhaly. Daleko od světových bojišť, byly klidným místem, na kterém se mohly soustředit jak nejchytřejší mozky z celého světa, tak mohly investovat do tohoto výzkumu prakticky libovolné objemy financí.

První světová balistická střela-raketa byla vyrobena v Třetí říši, ve výzkumné středisku v Peenemünde, vedeném Wernerem von Braunem. Tato raketa byla označena A-4, ale všeobecně je známá spíš pod označením V-2 (Fau 2), kteréžto pojmenování získala od německého slova „Vergeltung“, což znamená „odplata“ nebo „odveta“.

Po skončení 2. sv. války, přijaly USA prakticky všechny vědce z Třetí říše (v rámci operace „Paperclip“ p.p.) včetně raketových vědců v čele s již zmíněným Wernerem von Braunem (Werner Magnus Maximilian Freiherr von Braun), vedoucím vědcem říšského raketového programu, který se postavil i do čela amerického raketového vývoje a výzkumu. Z území Třetí říše byly do USA odvezeny prakticky všechny stroje, zařízení, přístroje a dokumentace říšského raketového programu. Tohle všechno pak bylo do USA vyvezeno nejen ze západními spojenci spravované zóny, ale i ze sovětské okupační zóny. Nebylo by to však možné, kdyby k tomu zjevně nedal souhlas maršál G.K.Žukov, který se zaměřil pouze na sbírání trofejí uměleckého a luxusního charakteru, převážně do své soukromé sbírky.

Američané v klidu mohli odvézt z továrny v Nordhausenu, která se nacházela v sovětské okupační zóně, minimálně několik stovek raket A-4. Sovětští vědci jen paběrkovali, když získali pouze přístup k některým komponentám, které si nakonec ale nestihli ani z továrny odvézt, protože neměli dostatek času k tomuto odvozu, neboť vojáci Rudé armády „poprosili“ Američany, aby opustili sovětskou okupační zónu v Durynsku (a tím si i vše důležité odvezli – p.p.).

Opozici vůči vývozu říšských vědců a techniky prováděli pouze příslušníci sovětské vojenské kontrarozvědky a řadoví vojáci Rudé armády, kteří se jen z vlastní iniciativy zapojovali do potlačování těchto vývozu high-tech výrobků říšské raketové vědy a průmyslu ze sovětské okupační zóny (neexistoval příkaz z velení Rudé armády tomuto vývozu zabránit).

Výsledkem bylo to, že SSSR nezískal ani jednoho raketového vědce z Třetí říše. Naprostá většina specialistů, kteří byli deportováni do SSSR, u Wernera von Brauna v Peenemünde nikdy nepracovali a k raketové technice se dostali pouze v institucích „Rabe“ a „Nordhausen“, kde pracovali pod sovětským dohledem.

O specializaci převážné části německých odborníků, které SSSR získal, výmluvně svědčí ta skutečnost, že když bylo po válce rozhodnuto o tom, dokončit výrobu německých proudových motorů, byl pro tuto úlohu v roce 1946 vytvořen speciální tým OKB-1, přičemž vedoucím jeho oddělení motorů se stal Alfred Scheibe, bývalý šéf testovacích laboratoří benzinových pístových motorů firmy Junkers.

V červnu 1947 sovětské vedení rozhodlo o vytvoření pracovní skupiny pro rozvoj dalekonosných balistických raket a to z německých odborníků, deportovaných do SSSR v roce 1946. Tato konstrukční kancelář se tak stala konkurentem sovětské konstrukční kanceláře vedené S.P.Koroljovem. Projektový manažer a hlavní konstruktér německé kanceláře byl jmenován Helmut Gröttrup, německý raketový inženýr, specialista na řídicí systémy, zástupce doktora Steinhofa, vedoucího skupiny řízení balistických raket v Peenemünde.

Nastudovat mnohé cenné válečné trofeje však do Německa odcestovali i významní sovětsí vědci jako S.P.Koroljov, V.P.Gluško, V.P.Barmin a mnoho dalších.

O tom, nakolik byli tehdy němečtí raketoví specialisté před sovětskými, svědčí Boris E. Čertok, který ve své knize „Rakety a lidé“ píše: A.M.Isajevovi, mně, N.A.Piljuginovi, V.P.Mišinovi a ještě několika dalším specialistům bylo umožněno prohlédnout si tajné německé zbraně. Vstoupili jsme do sálu a okamžitě jsem spatřil černý, špinavý trychtýř, ze kterého vyčnívala spodní část trupu Isajeva, jak se s baterkou natahuje do spalovací komory a prohlíží si detaily. Nedaleko seděl frustrovaný Bolchovitinov.

Zeptal jsem se ho: Co to je, Viktore Fedoroviči ? Odpověděl mi: To je to, co nemůže být.

Prostě jsme si neuměli představit, že v té době by mohl existovat raketový motor na tekuté palivo (LRE - Liquid rocket engine) tak velkých rozměrů.

Takže, USA nejenže byly v daleko lepší, materiálně – technické kondici, ale navíc získaly i drtivou většinu říšských vědců a výsledků jejich činnosti v Třetí říši.

SSSR byl oproti tomu válkou napůl zničená země, kdy bylo nezbytné obnovit její infrastrukturu, udržet její obranyschopnost na úrovni jasných poskytnutí záruk za to, aby nebyla možná další agrese vůči ní a k tomu bylo ještě potřeba vyčlenit zdroje různorodého charakteru k tomu, aby se smazal náskok, který USA získaly v raketové a jaderné technologii. Nicméně Sovětský svaz pod Stalinovým vedením všechny tyto výzvy zvládl skvěle a vyřešil všechny problémy, kterým čelil natolik, že nejen že SSSR byl schopen eliminovat poválečnou technologickou ztrátu, ale navíc byl ještě schopen USA předstihnout.

Po válce byl přijat tzv. Stalinův plán k transformaci přírody a díky ohromnému úsilí se již do deseti let od devastující války podařilo SSSR získat zpět svoji pozici ve světové ekonomice a následně i zaujmout vedoucí pozice v mnoha ohledech.

Již v roce 1960 SSSR zaujímal:

1.místo na světě v těžbě uhlí, železné rudy, koksu, výroby lokomotiv, cementu, těžbě dřeva, produkci vlněné tkaniny, cukru, másla a dalších.

2. místo na světě, pokud jde o produkci všech druhů průmyslových výrobků, elektřiny, těžby ropy a zemního plynu, výroby železa a oceli, chemikálií, hnojiv, strojírenské produkce, bavlněné tkaniny dalších.

A následně SSSR předčil své světové konkurenty v produkci litiny, olejů, hnojiv, betonových výrobků, obuvi atd.

Obecně platí, že v letech 1950-60 postupně zaujala ekonomika a průmysl SSSR druhé místo na světě za USA, nicméně i USA začal Sovětský svaz od roku 1960 předstihovat v jednotlivých odvětvích hospodářství.

Jedním z významných odvětví, ve kterém vývoj v SSSR předstihl vývoj v USA, byl raketový průmysl. Tento fakt lze demonstrovat následujícími skutečnostmi:

4.10.1957 SSSR vypustil do vesmíru první umělou družici Země – „Sputnik -1“, která vážila 83,6 kg.

Po tomto vypuštění družice do kosmu, prezident USA Dwight Eisenhower nařídil, aby USA urychleně rovněž vypustily svůj vlastní satelit. Za tím účelem byly soustředěny všechny americké síly k tomu, aby tohoto cíle bylo co nejdříve dosaženo. Nakonec byl první americký satelit vypuštěn na oběžnou dráhu dne 1.2.1958. Americký satelit vážil 13,91 kg včetně všech čtyř palivových stupňů. Samotný satelit vážil 8,22 kg. Na orbitě pracoval cca 14 dní, když sovětský sputnik vydržel pracovat 21 dní.

Ale ještě předtím, než Američané vypustili svůj první satelit, stihl Sovětský svaz vypustit i svůj druhý satelit, dne 3.11.1957 byl na oběžnou dráhu umístěn Sputnik-2, který už vážil celých 508 kg.

Vypuštění prvního amerického satelitu bylo důvodem a odstartováním silné antisovětské propagandy v západních zemích. Ve Washingtonu rozradostněný Werner von Braun prohlásil: „Vytvořili jsme vlastní opěrný bod v kosmu, nikdy se nevzdáme!“

Stačily tři roky a jeho chvástání se změnilo v pořádnou ostudu.

12.4.1961 Sovětský svaz odstartoval první pilotovaný orbitální let, když kosmickou loď „Vostok“ pilotoval kosmonaut Jurij Gagarin. Tento první pilotovaný kosmický let trval 1 hodinu a 48 minut. Během této doby kosmická loď obletěla jednou Zemi.

Odpověď USA na sebe nenechala čekat ani celý měsíc, když 5.5.1961 nosná raketa „Redstone-3“ vynesla po balistické trajektorii kosmickou loď – kapsli (pilotovanou prvním americkým astronautem Alanem Shepardem) „Mercury-Redstone-3“ (Freedom 7) na suborbitální let. Kapsle dosáhla výšky cca 186,5 km a přistála ve vodách US Atlantické raketové základny, cca 486 km od místa startu (dolet). Let trval 15 minut 22 sekund.

Na této americké odpovědi je pozoruhodné následující:

Nehledě k tomu, že suborbitální let nelze srovnávat s plnohodnotným kosmickým letem, byl tento suborbitální, balistický let proveden na ošřesně nízké technologické úrovni.

icméně tyto fakta americkým piár makerům a jejich nohsledům z dalších zemí nevadila v tom, aby neodprezentovali tento let jako největší úspěch americké vědy a techniky. Prakticky do vše encyklopedií a odborných publikací neopomenuli dodat pasáž, popisující tento let následovně: „I když se jednalo o let suborbitální, Shepard byl na rozdíl od Gagarina (jehož let byl plně automatický) schopen let řídit a manévrovat v beztížném stavu.“ (*krásná ukázka toho, jak se dělá z nouze ctnost p.p.*) Američané v té době totiž neměli k dispozici technologii která by jim umožňovala uskutečnit let v automatickém režimu, a proto nebylo jiného řešení, pokud neměl Shepard „uletět k čertu“, než aby ve správný čas ručně zasáhl do řízení kapsle. A tak se není čemu divit, když Shepard ve své autobiografii napsal: „Před startem Redstone jsem si jako mantru pořád dokola opakoval – neposer to, Sheparde.“

A tak to trvalo ještě téměř celý rok, než mohla americká věda a technologie udělat krok „zpět“ a skutečně vyslat na oběžnou dráhu svůj první orbitální let s posádkou v automatickém režimu. Učinila tak 20.2.1962, kdy John Glenn, na „Mercury-Atlas 6“ třikrát obletěl Zemi. Délka této mise byla 4 hodiny a 55 minut.

O jak velký reálný, úspěch se jednalo, je možno usoudit z jednoduchého srovnání, když šest měsíců před letem J.Glenna, 6.-7.8.1961 sovětský kosmonaut German Titov absolvoval kosmický orbitální let, během kterého obletěl Zemi 17krát, nalétal přitom více než 700000 km a let trval 1 den a 1 hodinu.

Do této doby tedy spadá mýtus o tom, že Američané drželi prvenství v dobývání kosmu. Byl založen na tom, že jejich pobyt ve vesmíru se počítal na hodiny a tyto hodiny se srovnávaly s dny, po které trvaly sovětské lety. Tento přístup tak umožnil pracovat se zdánlivě srovnatelnými čísly. Na základě toho např. mohl americký astronaut William Shepherd s patřičnou hrdostí prohlásit: strávil jsem v kosmu „celých“ 434 **hodiny** a současně s velkorysou shovívavostí přiznat, že sovětský kosmonaut Sergej Krikalev v kosmu strávil „jen“ 482 **dní**. Na tomto základě pak bylo přistoupeno i k jmenování velitele první mezinárodní posádky na Mezinárodní kosmické stanici v osobě amerického astronauta Shepherda.

Měsíční podvod USA

Zvláštní místo v dobývání vesmíru zaujímá téma studia přirozeného satelitu Země – Měsíce. Všeobecně se má za to, že Američané jsou v této oblasti na špici, protože, prý, navštěvují Měsíc pravidelně a přivezli odtud již ohromné množství vzorků měsíční půdy, které slouží jako hmatatelný důkaz jejich přítomnosti na Měsíci. Nicméně to, že Američané na Měsíci nikdy nebyli a nic z něj nepřivezli, již bylo dokázáno celou řadou nezávislých badatelů. Například knihy A.L.Popova „Člověk na Měsíci?“ a „Co to dokazuje?“ nebo knihy Y.I.Muchina „AntiApollon“ a „Měsíční podvod USA“. Je přitom pozoruhodné, že vždy když se začne nějaká řeč o podvodech Američanů v libovolné oblasti kosmického výzkumu, okamžitě se spustí divoký křik ochránců pozice USA. Průzkum Měsíce není v tomto žádnou výjimkou. Obhájci americké verze jsou v tomto případě rovněž velmi aktivní a kategoricky stojí na pozici nezpochybnitelnosti americké přítomnosti na Měsíci. Nicméně nejsou schopni dodat naprosto žádný hmatatelný důkaz, který by potvrdil americkou přítomnost na Měsíci. Veškeré volání po důkazu odmítají s odůvodněním o „božské neomylnosti“ tvrzení americké strany. A v tomto duchu každého, kdo se zajímá o důkazy skutečné přítomnosti USA na Měsíci, vystavují posměchu a dehonestaci s tím, že zde ve skutečnosti už není o čem hovořit. Přitom ti, kteří dokazují nepřítomnost USA na Měsíci, poukazují v první řadě na technologickou (ne)schopnost Američanů takovou přítomnost na Měsíci vůbec uskutečnit.

V tomto materiálu se nebudeme zabývat podrobným rozbořením technických možností Američanů takovouto misi uskutečnit, podíváme se na tuto problematiku zejména z hlediska analýzy dynamiky řízení procesů v supersystémech, která se bude opírat o oficiální chronologii průběhu tohoto procesu, přičemž doplníme tuto chronologii potřebnými vysvětleními a komentáři.

Takže pojďme na to.

27.3.1968 tragicky zahynul první kosmonaut světa, Jurij Gagarin. Tato skutečnost souvisí s americkou lunární misí v tom směru, že Američané zřejmě věděli, že pokud by byl Gagarin živ, určitě by byl dotazován ohledně reálnosti takové mise. Tyto dotazy ba zřejmě přicházely ze zemí celého světa právě pro jeho nezpochybnitelnou kvalifikaci k relevantní odpovědi, prostě proto že to byl právě a jedině on, kdo se stal prvním člověkem na světě, který vystoupil do kosmu. Ale v situaci, kdy Gagarin už na tyto odpovědi nemohl, nezbývalo těmto novinářům nic moc jiného než reprodukovat pouze omezené komentáře a prohlášení samotných Američanů. Oficiální postoj sovětského politického vedení byl ten, že Američané na Měsíci skutečně byli, což znamenalo, že do médií se dostaly jen ty komentáře a připomínky a jen těch osob, jejichž sdělení nebyly v rozporu s oficiální stanoviskem.

Ať již to tedy se smrtí Jurije Gagarina bylo jakkoliv, fakt je ten, že Američané zahájili svůj lunární program těsně po jeho smrti. A vzápětí je ohlašována celá řada lunárních úspěchů programu Apollo:

- 21.12.1968 - první oblet Měsíce, uskutečněný americkou lodí Apollo-8.

- 18.05.1969 - druhý oblet Měsíce, uskutečněný americkou lodí Apollo-10.
- 16.07.1969 - startuje první mise Američanů na Měsíc, s americkou lodí Apollo-11.
- 20.07.1969 - astronauti Neil Armstrong a Edwin Aldrin v lunárním modulu „Eagle“ přistáli na Měsíci.
- 21.07.1969 - astronauti Neil Armstrong a Edwin Aldrin poprvé vystoupili na povrch Měsíce. Celkově strávili v lunárním modulu na Měsíci 21,5 hodiny a z toho 2,5 hodiny na povrchu Měsíce, uskutečněného během jediného výstupu z lunárního modulu.
- 14.11.1969 - startuje druhá mise Američanů na Měsíc, s americkou lodí Apollo-12.
- 19.11.1969 - Charles Conrad a Alan Bean v lunárním modulu „Intrepid“ přistáli na Měsíci v oblasti „Oceánu bouří“. Oba dva astronauti strávili na Měsíci celkem 37,5 hodiny, z nichž asi 8 hodin byli mimo kabinu lunárního modulu, který opustili až do vzdálenosti cca 500 metrů během dvou výstupů. Richard Gordon zůstal na orbitě Měsíce ve velitelském modulu „Yankee Clipper“.

A nyní by měla podle pravidel žánru následovat katastrofa, která by měla ukázat, že američtí astronauti a NASA jsou připraveni na každou eventualitu, v případě kdyby selhala technika.

- 11.4.1970 - startuje třetí mise Američanů na Měsíc, s americkou lodí Apollo-13. V průběhu této mise však dochází k nehodě. Kvůli závadě v řídicím systému tepelné regulace motoru, explodovala nádrž s kyslíkem. Ta zneprovoznila životní podmínky zabezpečující systémy ve velitelském modulu „Odysseus“. Astronauti se kvůli tomu museli přemístit do lunárního modulu „Vodnář“, který se tímto stal jakýmsi kosmickým záchranným člunem. Samozřejmě že přistání na měsíci bylo zrušeno (*a vše dobře dopadlo, když se všichni tři astronauti ve zdraví vrátili na Zem – p.p.*).

Tak byla prokázána vysoká morálka amerických astronautů i spolehlivost amerických záchranných systémů.

Dále již následovala jen série samých úspěchů.

- 26.7.1971 - startuje čtvrtá mise Američanů na Měsíc, s americkou lodí Apollo-15.
- 16.4.1972 - startuje pátá mise Američanů na Měsíc, s americkou lodí Apollo-16.
- 7.12.1972 - startuje šestá a poslední mise Američanů na Měsíc, s americkou lodí Apollo-17.

A zde se nám sama nabízí otázka – proč Američané ukončili tento tak úspěšný projekt, který jim otvíral tak nevídané vyhlídky ve výzkumu Měsíce a přínosu ekonomice a prestiži USA?

Odpověď je jednoduchá. Dá se donekonečna vyprávět o svých úspěších, pokud jste v podmínkách, kdy váš hlavní konkurent se odmítne v podobném projektu (mise na Měsíc) angažovat. Přitom o realizačních možnostech automatického výzkumu, měli sami Američané na základě svých vlastních zkušeností s kosmickými lety, prostřednictvím automaticky pilotovaných letů, pochybovačné mínění.

Nicméně tato situace se zásadním způsobem začala měnit, když 10.11.1970 byla SSSR na oběžnou dráhu vypuštěna meziplanetární kosmická stanice „Luna -17“ s „Lunochodem-1“ na palubě a která se 15.11.1970 dostala na orbitu Měsíce. 17.11.1970 pak úspěšně přistála na Měsíci, v oblasti „Moře dešťů“ a Lunochod-1 se poprvé vydal na cestu po Měsíčním povrchu.

Lunochod-1 (číslo jednotky 8EL 203) bylo první pozemské vozidlo, které pracovalo na povrchu jiného kosmického tělesa. Patří do řady dálkově řízených vozidel s vlastním pohonem, určených k průzkumu Měsíce (projekt E-8). Vozidlo pracovalo na Měsíci jedenáct měsíčních dní (10,5 pozemských měsíců), přičemž po splnění naplánovaných úkolů pracovalo ještě trojnásobek projektované doby (3 měsíce).

Zkušenosti s Lunochodem-1 ukázaly, že výzkum Měsíce v automatickém režimu je uskutečnitelný. Bylo tedy zřejmé, že SSSR bude mít brzy k dispozici vlastní výsledky měsíčního průzkumu (rozuměj fyzické vzorky měsíční horniny) a bude je možno předložit světové vědecké komunitě k porovnání s výsledky americkými. Nicméně nemít co nabídnout (vlastní vzorky hornin) světové vědecké komunitě ze strany Američanů z tak úspěšného měsíčního projektu Apollo znamenalo, že Američané již neměli jinou možnost, než začít omezovat své „vědecké expedice“ na Měsíc. Z tohoto důvodu bychom nehodu „Apolla-13“, ke které došlo 11.4.1970, měli chápat jako událost přinášející Američanům dvojí užitek. Kromě již výše uvedeného propagandistického využití, také jako příčinnou přípravu na plánované omezení "lunárního" programu.

Všimněme si rovněž toho, že Američané pozastavili svůj měsíční program „Apollo(n)“ cca měsíc před tím, než 15.1.1973 automatická meziplanetární stanice „Luna-21“ dovezla na Měsíc další sovětský „Lunochod-2“ (8EL 204), z druhé série sovětských, dálkově řízených vozidel s vlastním pohonem, určených k průzkumu Měsíce (projekt E-8). Nicméně po výsledcích učiněných SSSR s Lunochodem-2, Američané svůj měsíční program zcela ukončili.

Přitom po ukončení svého měsíčního programu zůstaly v NASA tři nevyužité nosné rakety „Saturn 5“ v hodnotě více než miliardy dolarů za každou. Jednu z nich využili k vynesení orbitální kosmické stanice „Skylab“ na oběžnou dráhu Země dne 14.5.1973. Pro zbývající dvě již použití nalezeno nebylo. Z nějaké důvodu americká potřeba dopravovat na orbitu těžké náklady padala přímo proporcionálně kosmickým úspěchům SSSR.

A co se týká měsíčního výzkumu, po převzetí vůdčí role v tomto výzkumu sovětskou stranou Američané od dalšího výzkumu upustili.

V roce 1975 byl v KB MZL vyvinut další typ měsíčního vozidla „Lunochod-3“ (číslo jednotky 8EL 205) ze série dálkově řízených vozidel s vlastním pohonem, určených k průzkumu Měsíce, přičemž bylo naplánováno dovézt ho na Měsíc s pomocí automatické meziplanetární stanice „Luna-25“ v roce 1977. Nicméně tento start se již neuskutečnil. Nosná raketa 8K82K začala být aktivně využívána pro vynášení sovětských komunikačních satelitů na oběžnou dráhu Země a jiné vhodné využití pro automatickou meziplanetární stanici „Luna-25“ se již nenašlo.

A tady je namístě se ptát proč i sovětský svaz ukončil své měsíční expedice? Jak americké tak i sovětské počínání postrádá zřejmou a viditelnou logiku.

Proč Američané nepokračovali ve svém výzkumu Měsíce a nepostavili tam kosmickou stanici, když je evidentní, že pokud by tak učinili, získali by tím nejen ohromnou ekonomickou výhodu, ale i neoddiskutovatelnou nadvládu nejen nad SSSR, ale v podstatě nad celým světem. Vždyť již v těchto 70.tých letech by US/UK mohli dosáhnout toho, o co vždy usilovali a usilují prakticky dodnes. Řízení celosvětového úvěrového a finančního systému jim již tehdy dávalo k dispozici prakticky neomezené financování tohoto kosmického programu, který by jim přinesl svrchovanou nadvládu na celou planetou. A za těchto okolností, když budeme předpokládat, že jejich kosmické lunární úspěchy byly reálné, náhle USA odmítá realizovat tento projekt, v podstatě doslova krůček od dosažení tolik žádoucího cíle.

Ukončení lunárního programu Američany, naopak umožnilo Sovětskému svazu získat bezkonkurenční náskok při využití Měsíce. Pokud by pokračoval jeho výzkum pomocí Lunochodů, bylo pro SSSR reálné ještě v 70.tých letech 20. století přistoupit k vybudování dočasných orbitálních a později i stálé lunární stanice na povrchu Měsíce.

Takovýto pokrok v průzkumu Měsíce by pak dal zase Sovětskému svazu absolutní převahu nad Západem ve vojensko-technických, ekonomických i politických aspektech jejich soutěžení. Nicméně opět se tak nestalo a SSSR tuto příležitost nevyužil. Jako důvod k tomu, že se k realizaci tohoto plánu nepřistoupilo, sovětské vedení uvedlo, že chybí naprostá maličkost – nosné rakety. Přitom raketových motorů vyrobil SSSR v rámci měsíčního programu více než dost, ale před úkolem vyrobit korpus (podvozek a karosérii), který je v porovnání s technologickou složitostí raketových motorů naprostá triviálnost, SSSR (údajně) vyrobit nedokázal. Přitom výkonné raketové motory, které po ukončení lunárního programu v SSSR zůstaly nevyužity ležet ve skladech, byly ještě po rozpadu SSSR (tj. cca po 20 letech) prodány do USA. Motorů přitom bylo tak velké množství, že s nimi Američané podnikli všechny své kosmické lety v posledních 20. letech. Bez těchto sovětských motorů, vyrobených v rámci sovětského lunárního programu, by USA musely zastavit svůj kosmický program už začátkem 21.století.

Jak si tedy vysvětlit toto nelogické opuštění lunárních programů oběma rivaly? Vysvětlení této zjevné nelogičnosti může být jediné. A totiž to, že **Američané na Měsíci nikdy nebyli a sovětské vedení dělalo všechno možné proto, aby se mýtus o americkém prvenství v dobývání Měsíce, v důsledku poznatků, které by přineslo pokračování sovětského lunárního programu, nezhroutil.** Tento závěr je ještě očividnější, pokud nestranně posoudíme důkazy, které mají dosvědčit to, že Američtí astronauté na Měsíci skutečně přistáli, vystoupili na jeho povrch, posbírali vzorky půdy a vrátili se zpět na Zemi.

Hlavním důkazem americké přítomnosti na Měsíci je samozřejmě existence měsíčních hornin. Kdokoliv, kdo chce prokázat, že na nějakém konkrétním místě byl fyzicky přítomen, musí z tohoto místa přinést nějakou věc, která se vyskytuje pouze na tomto místě.

Předpokládá se, že Američané z Měsíce přivezli 378 kg půdy a hornin. Mohli bychom předpokládat, že při takové velikosti měsíčního bohatství, budou Američané ochotně toto bohatství celému světu ukazovat, poskytovat vzorky vědeckým institucím, samozřejmě včetně jejich hlavního rivala – SSSR. Dá se předpokládat, že by se takto chovali a přitom všem rádi říkali – díky naší štedrosti vám dáváme tyto vzorky, prozkoumejte je a ujistěte se sami o našich kosmických úspěších.

Kromě toho, vzorky měsíční půdy je skutečný důkaz o ekonomické síle USA a její poskytnutí ostatním zemím (a samozřejmě vůbec by to nemuselo být zadarmo) k vědeckým účelům by USA mohly vyřešit mnoho svých ekonomických potíží i tím, že by např. umožnily ostatním zemím spoluúčast na svých vesmírných programech.

Nicméně toto jsou všechno věci, které se z nějakého důvodu prostě vůbec nestaly.

Vedoucí oddělení meteoritů Ústavu geochemie SSSR, Dr. M.A.Nazarov sdělil: „Američané z celého svého lunárního programu Apollo, poskytli Sovětskému svazu úhrnem 29.4 gramů lunárního regolitu (tedy lunárního prachu)! Přitom z našich misí Luna 16, 20 a 24 bylo do zahraničí vydáno 30,2 gramů vzorků.“

Dodejme, že SSSR přivezl z Měsíce celkem 324 gramů měsíční půdy. To také není nic moc. Nicméně předat z toho cca jednu desetinu pro vědecké účely do zahraničí, to není jenom projev neslýchané štedrosti, ale také důkaz o tom, že SSSR je skutečně reálně schopen Měsíc prozkoumat. Do USA pak SSSR předal 3g lunární půdy. Za předpokladu, že SSSR poskytl USA cca 1/100 svých vlastních zásob, bylo by logické očekávat, že Američané recipročně poskytnou Sovětskému svazu řekněme 1 kg měsíční půdy, tj. 1/378 své deklarované zásoby. Jak jsme si však již uvedli, USA Sovětskému svazu žádné takovéto množství k dispozici neposkytl, přestože by takový krok byl pro USA jednoznačně výhodný jak po ekonomické, tak i po politické stránce.

Z těchto důvodů je namístě rozebrat si samotný proces toho, jak Američané předávali do zahraničí důkazy své přítomnosti na Měsíci. Jestliže si pak analyzujeme data o tom, jak Američané předávali vzorky měsíční půdy do

zahraničí, odhalíme velice zajímavý obraz nejpravděpodobnějšího vývoje.

V červenci roku 1969 astronauti z mise „Apollo-11“ údajně přivezli z Měsíce 20 kg měsíční půdy. Z tohoto množství neposkytli Sovětskému svazu vůbec nic. SSSR tak v této době neměl k dispozici žádné vzorky měsíční půdy.

V září roku 1970 Sovětská stanice „Luna-16“ přivezla do SSSR první vzorky měsíční půdy a v tomto okamžiku tedy již sovětské vědci mají co nabídnout na výměnu. To staví NASA do obtížné situace. Nicméně se zdá, že NASA očekává, že na začátku roku 1971 bude mít k (z automatických misí) dispozici vzorky měsíční půdy a proto na dohodu o výměně v lednu 1971 přistupuje a uzavírá se SSSR o této výměně smlouvu. K samotné výměně vzorků však po celých dalších 10 měsících nedochází. Získat skutečnou měsíční půdu však mohli pouze v případě, pokud by se jim podařilo zrealizovat automatickou misi obdobnou sovětskému Lunochodu. Nicméně toto se nestalo a tak Američanům nezbylo nic jiného, než hrát o čas. Nicméně takovouto hru můžete úspěšně hrát pouze tehdy, když doufáte, že řešení obtížné situace bude brzy nalezeno. Z této ošemetné situace se však Američané dostali a to opět díky (*světe div se p.p.*) SSSR, který v červenci 1970, jako gesto dobré vůle, jednostranně předal Američanům vzorky měsíční půdy přivezené z mise „Luna-16“. Ani netřeba dodávat, že USA recipročně zareagovaly tak, že Sovětskému svazu nedodaly vůbec nic, přestože byla již déle než půl roku v platnosti dohoda o výměně vzorků a přitom v té době leželo ve skladech NASA údajně již 96 kg měsíční půdy (z misí Apollo-11,12 a 14).

Nicméně nyní měli Američané k dispozici skutečné vzorky měsíční půdy a mohli se pokusit o syntetizování „měsíční“ půdy v laboratorních podmínkách. To však zabere nějaký čas.

Trvalo to dalších 9 měsíců.

A tak v dubnu 1972 dostává SSSR z USA první vzorky jejich měsíční půdy. Prý se jednalo o měsíční půdu dopravenou na Zemi v rámci mise Apollo-15, i když od tohoto letu uběhlo již 8 měsíců. Na skladech NASA v tuto dobu už tedy mělo údajně ležet 173 kg měsíčních hornin. A z celého tohoto bohatství, sovětské vědci obdrželi blíž neurčený vzorek. Je příznačné, že sovětské noviny „Pravda“ ve své zprávě o předání americké měsíční půdy Sovětskému svazu, skromně mlčí o parametrech získaných vzorků.

Jestli to tedy byl stejný měsíční materiál jako měsíční prach, který přivezla sovětská „Luna“ nebo jestli se jednalo o laboratorně syntetizovaný materiál podle sovětských vzorků dodaných do USA, je neznámé. Co za vzorky to tedy Američané vlastně dodali (zda skutečné nebo syntetizované) je stále otázkou, protože doposud nebyly ani v tehdejším SSSR ani v dnešním Rusku provedeny žádné analýzy těchto materiálů.

Ona otázka ohledně toho, zda Američané vůbec mají nějakou skutečnou měsíční půdu k dispozici, je stále aktuální. Totiž:

Vzorek měsíční půdy, který se na Zemi údajně dostal s misí „Apollo-11“, byl oficiálně prohlášen za podvod. Ukázalo se, že ve skutečnosti se jednalo o kus zkamenělé dřeviny.

Jak publikovaly noviny „Associated Press“, holandské experti analyzovali vzorek měsíčního kamene, který holandskému premiérovi Willemu Drizemu, prostřednictvím ministerstva zahraničí, oficiálně předal americký velvyslanec v Holandsku, William Middendorf, při návštěvě „dobré vůle“ astronautů Neila Armstronga, Michaela Collinse a Edwina Aldride, po skončení jejich mise Apollo-11, v Holandsku v roce 1969.

Známe i přesné datum předání tohoto vzácného daru – 9.10.1969. Po smrti premiéra Drizema, byl pak tento vzácný dar pojištěn na 500 tisíc dolarů a byl umístěn mezi exponáty v muzeu Rijksmuseum v Amsterdamu.

Nicméně analýzy tohoto „měsíčního kamene“ ukázaly, že oficiální dar USA, je vedle originálních děl Rembrandta,

ve skutečnosti pouze sofistikovaným padělkem – kusem zkamenělé dřeviny. (CNews - Zpráva o špičkových technologiích 28.08.2009, Pá, 17:23, Moskevského času, <http://www.cnews.ru/news/top/index.shtml?2009/08/28/359642>).

K předání tohoto falzifikátu došlo v říjnu 1969 a v listopadu téhož roku p-rezident USA Richard Nixon nařídil, aby bylo vyčleněno asi 250 úlomků měsíční horniny, které byly zataveny do akrylových pouzder.

Tyto pouzdra se zatavenou měsíční horninou byly určeny k oficiálnímu darování ze strany USA. Vlastní darování se pak odehrálo ve dvou fázích, v roce 1969 a v roce 1972, když dárky byly předány 135 členům OSN a guvernérům 50 států USA. Dárky byly politickou propagandistickou akcí a je zřejmé, že zatavení měsíční horniny nebylo jen ochranným opatřením, ale zejména ochranou proti jejich analyzování, protože tyto nešly provézt bez toho, aby měsíční hornina nebyla zbavena svého akrylového pouzdra. Jenže poškodit oficiální dar by bylo nejen velmi neslušné, ale znamenalo by to i mezinárodní politický skandál. Vyvolat takovýto skandál však nemuselo americkému rivalovi, Sovětskému svazu dělat žádné problémy, právě naopak, a proto si mohl legálně a dokonce i se souhlasem USA dovolit předat tento dar, určený pro muzeální účely, svým vědcům k analýze. SSSR to bezpochyby mohl udělat, ale neudělal to. Přitom po výsledcích holandských vědců s jejich darem by se celý svět rád utvrdil v tom, zda se USA skutečně nepokusily vyrobit falzifikáty a nepodstrčit je světu coby skutečnou měsíční horninu.

Za údajný fakt bývá považováno to, že USA předaly západním vědcům a vědeckým institucím asi 45 kg vzorků měsíční půdy. Nicméně o tomto údajném faktu neexistuje žádný důkaz, který by jej potvrdil.

A dál, v minulých letech se Američanům vzorky jejich měsíční půdy, respektive toho, co za měsíční půdu vydávají, začaly ztrácet. V současné době je v světových muzeích k dispozici již cca 13% z toho, co Američané světu darovali. Zbytek se prostě ztratil nebo byl ukraden. (Možná také jako bezcenné tretky leží někde ve skříni.) A např. Hondurasu byl vzorek „měsíční půdy“ odebrán na základě rozhodnutí amerického soudu!

Pokud pak jde o krádeže, ukazuje se, že tito zloději při svých krádežích prokázali přímo zázračné schopnosti. Například v létě roku 2002 zmizelo z depozitářů NASA v Houstonu velké množství vzorků „měsíční půdy“ spolu s trezorem o váze více než 300 kg.

Zloději vzorků „měsíční půdy“ se však zaměřují i na vědecké instituce a jejich vzorky. Tak například v zimě roku 2006 v oblasti Virginia Beach v USA, byly z automobilu neznámými pachateli ukradeny dvě plastové krabičky ve tvaru disku, které podle jejich nálepek obsahovaly vzorky s meteoritickým a měsíčním materiálem. Krádež byla provedena ze zaparkovaného auta stojícího před restaurací, do které se šli kurýři najíst. Budiž, kdo chce, ať si věří tomu, že tak vědecky i finančně hodnotné věci jakým kosmický materiál bezesporu je, někdo převáží bez jakýchkoliv adekvátních bezpečnostních opatření. A pokud ano – potom je na místě otázka proč tak činí?

Vypadá to spíš na to, že se nejedná o skutečné krádeže, ale o předstírání krádeží s jasným cílem – zbavit se důkazů, který by mohly přinést velmi nepříjemné otázky.

Současně se ztrátami a krádežemi „měsíční půdy“ se z depozitáře NASA ztratil i původní originál filmu, na kterém byl zaznamenán výstup astronautů na Měsíc. Kromě toho se ztratily i záznamy o zdravotním stavu astronautů během kosmického letu, jakož i data a údaje z palubních přístrojů kosmických lodí celého programu Apollo. A tady se nejedná o ztráty o nic menšího rozsahu než o 700 (slovy sedm set) krabic, ve kterých bylo na kotoučích o průměru 30 cm umístěno něco mezi 10 až 13 tisíci dokumentárních filmů.

Nu což, kdo věří tomu, že Američané mají zabezpečeny archivy a depozitáře svých strategických materiálů na stejné úrovni jako se chrání obyčejné sklady městských obchodů, ten si nevidí ani na špičku vlastního nosu.

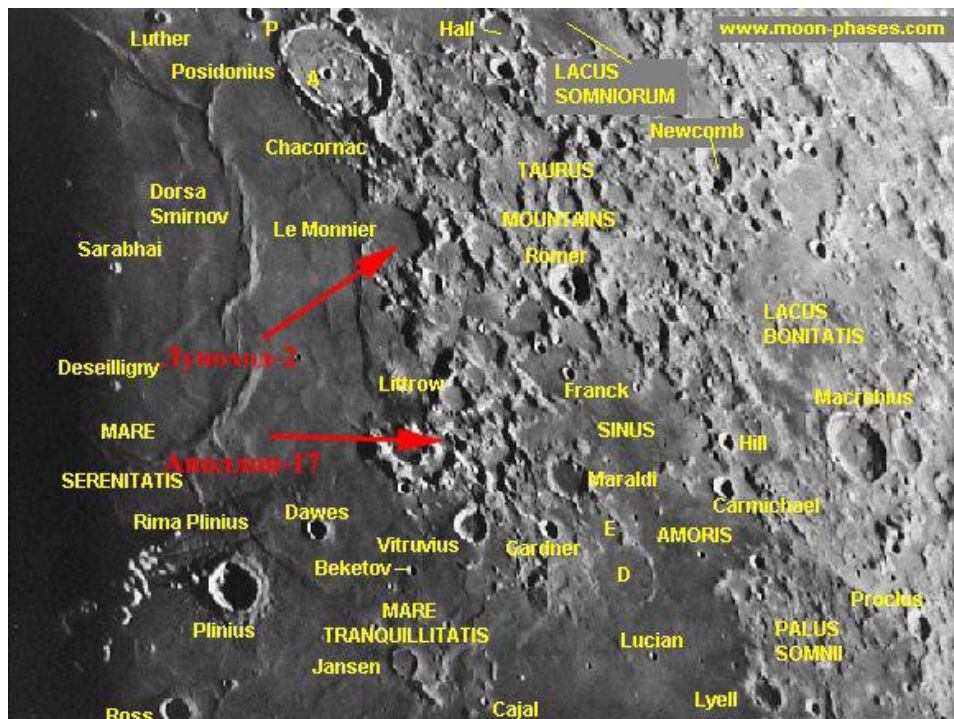
V situaci, kdy se v USA ztrácí jejich vzorky „měsíční půdy“, nicméně jejíž správa fungovala až donedávna relativně

stabilně, je však možné si představit, že vzorky měsíční půdy předané Američany Sovětskému svazu, se zde mohly jaksí „ztratit“ v chaotických dobách 90.tých let 20. století, kdy v Rusku státní správa fungovala více méně jen formálně. Může se pak stát, že americké vzorky „měsíční půdy“ (původní falzifikáty) byly zaměněny za vzorky ze sovětských zásob? No myslet si o tom můžeme cokoliv dotud, dokud nebude vědeckým týmům umožněno tyto americké vzorky zanalyzovat. Přitom by však nemělo být přistoupeno na to, aby takovéto týmy byly sestaveny z úzkého okruhu vědců, kteří by vyhovovali amerického politickému zadání. Tyto týmy by měly být sestaveny z širokého okruhu výzkumných pracovníků a samotné analýzy by měly být provedeny různých vědeckých ústavech. Naštěstí vzorků měsíční půdy je dostatek.

JAK SSSR zachránil prestiž USA

Nezávisle na tom, jak výše uvedené procesy ve skutečnosti přesně proběhly, svět již nehodlal nadále Američanům věřit na slovo všechno, co mu o svých kosmických úspěších servírovali. Již v 70.tých letech 20.století vznikla situace, kdy svět požadoval jednoznačný důkaz o efektivnosti amerického vesmírného programu. Avšak po té, kdy Američané nebyli schopni předložit žádný ověřitelný důkaz o tom, že skutečně byli na Měsíci, bylo nezbytné aby se prokázalo alespoň to, že se svým kosmickým programem aspoň nějaký úspěch vůbec mají. A takovéto potvrzení, takovou kvitanci tohoto úspěch jim mohl dát pouze ten, kdo těchto skutečných úspěchů nezpochybnitelným způsobem dosáhl. A tím nemohl být nikdo jiný než SSSR. Tak se zrodila myšlenka společného kosmického letu USA-SSSR. A tu náhle do hry opět vstoupila „náhodná souhra okolností“. V dubnu 1972 Američané Sovětskému svazu konečně dodali vzorky měsíční půdy a ejhle, o pouhý jeden měsíc později, 24.5.1972 byla ohlášena dohoda mezi USA a SSSR o spolupráci při výzkumu a využívání kosmického prostoru pro mírové účely a byl schválen společný projekt kosmického letu „Sojuz-Apollo“. Každý, kdo je jen trochu obeznámen s tím, jak se uzavírají mezinárodní dohody mezi hospodářskými subjekty, ví že uzavření jakékoliv dohody předchází období přípravných prací, v rámci nichž se formulují a sjednávají podmínky takovéto dohody. A čím je dohoda obsáhlejší, tím větší množství přípravných prací je zapotřebí a tím i trvá toto přípravné období delší dobu. A v tomto případě vůbec nešlo o nějakou drobnou hospodářskou dohodu. Šlo o zásadní smlouvu mezi dvěma ideologickými odpůrci a v důsledku toho muselo ležet na stole skutečně velké množství otázek k vyřešení. Přitom je naprosto zřejmé, že technické aspekty nemohly být těmi hlavními. Samozřejmě, pokud by USA a SSSR (zastupovány svými vůdci) skutečně byli ideologickými protivníky. Jak víme, dohoda o společném letu byla úspěšně uzavřena, přičemž byla připravována navzdory skutečnosti, že v té době Američané už svůj lunární program ukončili a navíc byli ve velkém prodlení s dodávkou svých vzorků měsíční půdy do SSSR.

Je důležité nyní říci, že Sovětský svaz mohl kdykoliv prokázat americkou lež o tom, že USA přistály na Měsíci. Za tím účelem vůbec nebylo potřeba vysílat kosmonauty na Měsíc, jednoduše stačilo dopravit na údajné místo amerického přistání svůj Lunochod. A zdá se, že sovětské vědci se o to i snažili, když svůj Lunochod-2 nechali přistát pouhých 170 km od místa přistání „Apollo-17“, což v kosmických měřících vzato lze chápat jako přímý zásah do černého. Tuto skutečnost si můžeme prohlédnout na následujícím obrázku.

Na dalším obrázku si pak můžeme prohlédnout trasu Lunochodu-2.

Ukazuje se, že Lunochod-2 byl posléze přece jen navigován směrem k místu přistání Apollo-17, když se nejprve vydal směrem k nedalekému pohoří, potom se obrátil k východu, kde se však dostal do problémů. Když vstoupil dovnitř měsíčního kráteru, ve kterém byla příliš měkká půda, Lunochod-2 na ní sklouzl a sesunul se v dlouhém smyku, nicméně se mu posléze couváním podařilo vyhrabat se nahoru. Zdá se však, že si přitom nabral na sebe trochu sypké měsíční půdy, která se dostala na sluneční baterie. Následně, když se na lunární noc zavřel ochranný kryt těchto baterií, přemístil se tento měsíční písek z baterií na vrchní část povrchu Lunochodu, kde zafungoval jako tepelný izolátor, což během následujících lunárních dnů vedlo k postupnému přehřátí přístrojového vybavení Lunochodu-2 a jeho následnému funkčnímu selhání a ukončení jeho provozuschopnosti.

O tomto příběhu uvíznutí Lunochodu-2 v měsíčním kráteru a jeho následném funkčním selhání panuje mnoho dohadů a zájemci se s nimi mohou blíže seznámit např. zde: „Kudy šel Lunochod-2?“

<http://gosh100.narod.ru/lunohod.htm>“

Ať již to však s Lunochodem-2 bylo jakkoliv, jisté je jedno a totiž to, že vypuštěním Lunochodu-3 na Měsíc, mohl SSSR plně odpovědět na všechny otázky týkající se přistání Američanů na Měsíci. Byly k tomu naplněny všechny předpoklady. Nejen že Lunochod-3 byl technologicky opět mnohem dokonalejší než jeho předchůdce, navíc bylo reálné přistát s ním ještě blíže deklarovanému místu přistání Američanů, než se to podařilo s Lunochodem-2. Tato jeho mise ukázala, že takovéto přesnější přistání je v silách sovětských vědců.

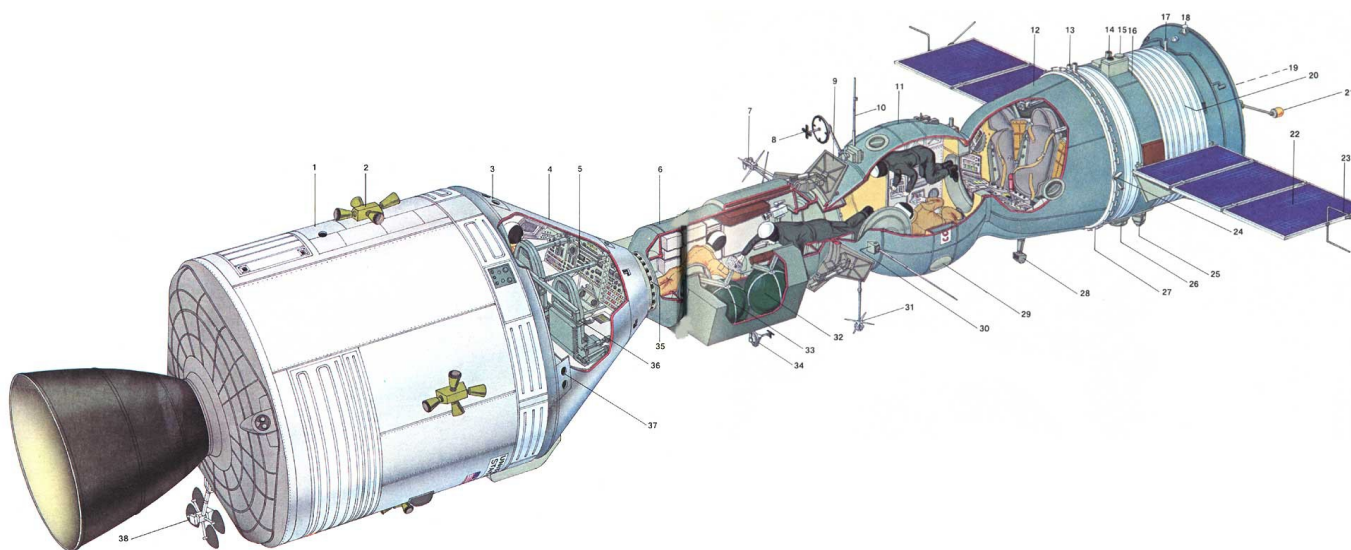
Nicméně na pomoc Američanům opět přispěchalo sovětské politické vedení, které start Lunochodu-3 zakázalo, protože nebylo ochotno na takovou „maličkost“ jako odhalování svého ideologického nepřítele, vyčlenit ani jednu jedinou nosnou raketu.

A co se týká společného letu? Z technického hlediska se jedná zejména o výměnu technologií. Pro společný vývoj technických řešení byly vytvořeny společné, sovětsko-americké pracovní týmy. Sovětští i američtí vědci tímto totiž byli postaveni před mnoho nelehkých úkolů v oblasti řešení otázek kompatibility ve společné lokalizaci přesného místa setkání kosmických lodí, dokovacích modulů, život podporujících systémů či systémů umožňujících přestup mezi oběma kosmickými loděmi. Dále pak i vzájemné komunikace v průběhu letu, řízení těchto letů, jakož i organizační a metodologická kompatibilita.

Skutečně ohromné množství úkolů stálo před jejich řešiteli. A bylo tomu tak zejména z důvodů naprosté technické zaostalosti Američanů. Postačí, když si řekneme, že např. život podporující systémy v lodích „Sojuz“ a „Apollo“ byly naprosto neslučitelné a to zejména z důvodu jejich rozdílné vnitřní atmosféry. V systémech „Apollo“ dýchali astronauti čistý kyslík, za sníženého tlaku asi na 1/3 atmosférického tlaku. Přitom dýchání čistého kyslíku po delší dobu je pro lidský organismus jednoznačně velmi škodlivé. V lodích „Sojuz“ pak byla udržována atmosféra podobná pozemskému vzduchu jak co do tlaku, tak co obsahu plynů. Rovněž podpůrné systémy větrání a klimatizace byly na obou lodích řešeny na zcela jiných principech, takže přímé spojení těchto systémů by vedlo k selhání jejich automatizovaných systémů řízení. Přímý přechod kosmonautů mezi loděmi tak nebyl z těchto důvodů vůbec možný. Standardní dekompresní mechanismy z důvodů vzniku dekompresních nemocí při přechodu mezi loděmi nebyly použitelné. Bylo tedy naprosto nezbytné vyvinout přechodový modul. Atd. atd.

Rovněž je potřeba zmínit se o tom, že v lodích „Apollo“ byly používány v SSSR vyvinuté a vyrobené dokovací (přechodové) jednotky APAS-75, zajišťující hermetické spojení dvou lodí. Američané však v té době již údajně měli k dispozici dokonalejší verzi dokovací jednotky (přechodového modulu), které se prý osvědčily v kosmických letech v rámci lunárního programu Apollo.

Samotná skutečnost toho, že přechodový modul v lodích „Apollo“ byl sovětské konstrukce, však svědčí o tom, že kosmické technologie byly přebírány Američany od SSSR a nikoliv naopak. Toto je i příčinou toho, že americké lodě jsou zkombinovaným výsledkem sovětských a amerických kosmických technologických řešení. A nová technologie byla pro Američany velmi potřebná, protože bez možnosti získat ji od SSSR by znamenalo jediné to, že americký kosmický průmysl by „natáhl bačkory“ již v polovině 70.let 20.století. Chcete-li si to ověřit, stačí se podívat na níže uvedený obrázek, který je v mnoha provedeních známý po celém světě. Jedná se o řez oběma systémy.

Lod' „Apollo“ je ta vlevo, lod' „Sojuz-19“ je ta vpravo.

Z tohoto obrázku je jasně patrné, že naprostou většina prostoru americké lodi zabírají hlavní hnací a startovací motory, manévrovací motory a systémy pro podporu života. Vidíme tedy spojení hnací jednotky s vlastní kosmickou lodí. Toto zkombinování kosmické lodi s hnací raketovou jednotkou do jednoho tělesa ukazuje na nízký výkon amerických raketových motorů, což si vyžádalo i snížení hmotnosti užitečného zatížení pro posádku. Dosahováno toho bylo dvěma cestami. Omezením funkčních možností obytného prostoru a zkombinováním některých funkčních uzlů pohonné jednotky a kosmické lodi do společné části. Toto je i důvodem toho, proč měli astronauti v lodích „Apollo“ pouze malý obytný prostor, do kterého se vešly pouze tři židle.

U sovětské lodi naopak vidíme, že její hlavní část tvoří obytný prostor. To je i důvodem toho, proč při společných expedicích přebývali američtí kosmonauti v sovětské lodi. Nicméně nutno doplnit, že to že američtí kosmonauti přebývali v sovětské lodi, bylo zapříčiněno i jinými důvody. Americké kosmické lety byly co do délky trvání limitovány několika důvody, mezi které v neposlední řadě patřila schopnost zajistit fyziologické potřeby lidského organismu astronautů. Tak je neoddiskutovatelným faktem, že předtím, než Američané po rozpadu SSSR získali plný přístup k ruským kosmickým technologiím a nezačali létat na ruskou vesmírnou stanici „Mir“, neměli na svých lodích takové základní vybavení, jakým je WC. A tak dobu jejich pobytu v kosmickém prostoru z velké části určovala kapacita jejich plenek. Z tohoto důvodu tedy bylo kožní onemocnění amerických astronautů tak běžným jevem. Není běžně známé, že pleny, které slouží maminkách k zabezpečení pohodlí jejich malých dětí, mají svůj původ v americkém kosmickém programu, když primárně byly navrženy k tomu, aby prodloužily dobu pobytu amerických astronautů ve vesmírném prostoru.

Výsledkem těchto společných prací pak bylo uskutečnění prvního společného mezinárodního kosmického letu, který se uskutečnil 17-19.7.1975. Zúčastnila se ho sovětská kosmická loď „Sojuz-19“ a americká kosmická loď „Apollo“. Ze sovětské strany pak posádku tvořili kosmonauti Alexej Leonov a Valerij Kubasov, pro které to byl druhý let do kosmu a z americké strany astronauti Thomas Stafford – velitel lodi, jeho čtvrtý let, Vance Brand – pilot velitelské kabiny, jeho první let a Donald Slayton – pilot přechodového modulu, jeho první let.

Není koní bez krmení

Nicméně předání technologií a autoritativní sovětské potvrzení amerických kosmických úspěchů Američanům nakonec mnoho nepomohlo. V té době, kdy sovětské úspěchy následovaly jeden za druhým, naopak Američané pokračovali v sérii neúspěchů. Stručně si uveďme:

1971 - Sovětský svaz jako první na světě vypouští na oběžnou dráhu Země orbitální vědeckou stanici „Saljut“.

1978 - Sovětský svaz realizuje vytvoření prvního pilotovaného orbitálního výzkumného komplexu „Sojuz-27“ – „Saljut-6“ – „Sojuz-26“.

A co dělaly v této době USA? USA rovněž měly vlastní projekt s vypuštěním vědecké orbitální stanice na oběžnou dráhu. A tak:

1973 – tento rok byl významný tím, že USA s dvouletým zpožděním za SSSR vyslaly 14.5.1973 do kosmu svoji první orbitální vědeckou stanici „Skylab“ (Sky – vesmírná, Lab-oratory - laboratoř). Tato stanice od května 1973 do února 1974 přijala s velkými, oboustrannými pochybeními tři expedice lodí „Apollo“ načež se porouchala a ukončila svou provozuschopnost. Jaké snahy podnikli Američané proto, aby obnovili její funkčnost, není dodnes zveřejněno, ale faktem je, že po šesti letech od uvedení do provozu se zřítila z oběžné dráhy a dopadla na území Austrálie. Dá se říci, že jen zázrakem při tom nezpůsobila nějakou katastrofu s lidskými oběťmi.

Stalo se to 11.7.1979, tj. rok po tom, co Sovětský svaz na orbitu umístil již druhou generaci své vědecké kosmické stanice „Saljut“. Jak vidíme, po celou tuto dobu měli Američané plné ruce práce se svojí jedinou stanicí a i ta stejně přišla vniveč.

Stanice „Skylab“ byla nejen první americkou orbitální stanicí, ale byla i jedinou. Zdá se, že Američané, na základě

svých zkušeností s ní, reálně ohodnotili své možnosti v této oblasti a nadále se již do podobného projektu nepustili. A skutečně, v této době USA nerealizovaly žádný další vesmírný program, který by mohl být potvrzen nezávislými pozorovateli.

Avšak SSSR i nadále plně pracoval na svém výzkumném kosmickém programu a navíc zahájil širokou mezinárodní účast na tomto programu. V září 1976 v rámci mezinárodní spolupráce „Interkosmos“ začal SSSR uskutečňovat účast specialistů z bratrských zemí socialistického tábora na mezinárodních misích s lidskou posádkou. První let zahraničního občana na sovětské kosmické lodi se konal v roce 1978. USA rovněž začaly organizovat podobný projekt od roku 1980, když první zahraniční účastník vzlétl v roce 1983. Celkový počet zahraničních kosmonautů činil na sovětské straně, do doby jejího rozpadu v roce 1991, celkem 17 osob.

A byli mezi nimi nejen občané socialistického tábora a rozvojových zemí, ale přizvány byly i západní země (1982 Jean-Loup Chrétien - Francie, 1984 Rakesh Sharma – Indie, 1990 Toyoiro Akiyama – Japonsko, 1191 Helen Sharman – Velká Británie, 1991 Fibek Franz – Rakousko).

Američané pak za stejné období vzali do kosmu pouze 8 osob a to pouze ze zemí Německo, Kanada, Francie, Nizozemsko, Saudská Arábie a Mexiko.

Přitom zahraniční účastníci amerických kosmických letů při nich zůstávali v pozici pouhých pasažérů, kdežto účastníci sovětských kosmických letů se při nich zúčastňovali plnohodnotné práce na vědecké orbitální stanici.

USA stále nebyli s to, zrealizovat vlastní orbitální stanici, zatímco v SSSR se již plně připravoval další technologický, kvalitativně nový krok v této oblasti.

20.2.1986 byl na oběžnou dráhu umístěn základní modul nové orbitální vědecké stanice „Mir“ („Saljut-8“) a v příštích deseti letech k ní byly jeden po druhém postupně připojeno dalších šest modulů.

Po zhroutilí SSSR se USA otevřela možnost toho, získat prakticky zdarma přístup ke všem sovětským technologiím, čehož se samozřejmě s nadšením chopili. Od roku 1995 pak začali kosmickou stanici „Mir“ navštěvovat zahraniční posádky. Tak ji navštívilo celkem 15 posádek, z nichž 14 bylo mezinárodních, zahrnující astronauty z Francie (5 x), Japonska, Velké Británie, Rakouska, Německa (2 x), Kanady...

V rámci tohoto nového vesmírného programu „Mir-Shuttle“, bylo uskutečněno sedm krátkodobých misí s využitím kosmické lodi (raketoplánu) „Atlantis“, jedna s lodí „Endeavour“ jedna s lodí „Discovery“, během nichž sovětskou stanici „Mir“ navštívilo 44 astronautů. Od začátku těchto návštěv stanice „Mir“ se doba pobytu amerických astronautů v kosmu začala počítat nikoliv na hodiny ale na dny.

Po té, co Američané usoudili, že zvládli technologii výstavby orbitální kosmické stanice, rozhodli zbavit se své konkurence a ruskou orbitální kosmickou stanici „Mir“ zničit.

23.3.2001 byla orbitální kosmická stanice „Mir“ potopena v Tichém oceánu.

Po tomto odstranění svého konkurenta byly USA vyhlášeny vítězem závodů v dobývání kosmu. Nicméně podle svědomí a skutečného stavu věcí lze toto „vítězství“ připodobnit k situaci maratónského běžce, jehož hlavním úkolem bylo na trase nezemřít, aby po tom, co byl vedoucí běžec diskvalifikován, mohl vůbec doběhnout do cíle a zde být prohlášen za vítěze.

Pokud pak jde o to, zda Američané skutečně zvládli všechny technologie nezbytné k výstavbě orbitální kosmické stanice, faktem zůstává, že nikoliv. USA byly nuceny využívat „intelektuální výpomoc“ celého světa, což se promítlo i do jejího názvu – Mezinárodní kosmická stanice (ISS – International Space Station). Zdá se, že Američané si už od samého začátku uvědomovali, že sami sestrojít tuto stanici nedokážou a proto organizovali tak masivní návštěvy specialistů z ostatních západních zemí na ruskou orbitální stanici „Mir“.

Nicméně ani společné intelektuální úsilí západních vědců, nedokázalo využít všech úspěchů sovětských vědců. Například, sovětské vědci pro zajištění dlouhodobého pobytu v kosmu vyvinuli speciální sprchu, která pracovala

v podmínkách beztížného stavu. Tímto speciálním sprchových koutem byla vybavena již kosmická loď „Saljut-7“. Avšak díky „osvícenému“ úsilí západních vědců se na ISS v otázce hygienických potřeb vrátili zpět k používání vlhkých ubrousků. Tento krok zpět nebyl učiněn ani tak z důvodů neschopnosti zkonstruovat zařízení analogické sovětské sprše jako spíše západnímu životnímu stylu, který má k hygieně negativnější postoj.

Američané však nebyli schopni ani toho, aby vlastními silami zabezpečili provoz ISS.

20.11.1998 byl vypuštěn a na orbitu umístěn první modul ISS – Záře.

2.11.2000 byla na kosmické lodi „Sojuz TM-31“ na ISS dopravena první posádka, která se skládala z:

William Shepherd, velitel ISS-1, byl to jeho první let v pozici velitele mise, ačkoliv nikdy předtím nestrávil v kosmu déle než týden. Během tří letů, které absolvoval, strávil v kosmu celkem 18 dní, 2 hodiny, 11 minut a 55 sekund.

Sergej Krikalov, palubní inženýr ISS, poprvé se dostal za hranici pozemské atmosféry v roce 1988. V této pozici strávil v 6. misi na kosmickou stanici „Mir“ 151 dnů. Během jeho druhého letu vystoupil do otevřeného prostoru sedmkrát a celkem v otevřeném kosmickém prostoru strávil více než 38 hodin. Tento jeho druhý let byl jeho nejdelším, když v kosmu strávil celkem 311 dnů. Další jeho lety z něj prakticky učinily kultovní postavu. Během svého třetího letu se stal prvním ruským kosmonautem, který letěl na orbitu na americké kosmické lodi. Jeho čtvrtý let byl jen krátkodobý let na ISS, v rámci kterého bylo jeho úkolem připravit tuto stanici na činnost její první vesmírné posádky. Během svých čtyř letů Krikalov strávil v kosmu celkem 483 dny, 9 hodin, 37 minut a 26 sekund. A byl to právě Krikalov, kdo na ISS řešil všechny technické záležitosti a úkoly, které se tam vyskytují prakticky každodenně. Shepherd byl pouze mediální figurou v roli kosmonauta.

Jurij Gidzenko, letěl do kosmu jen jednou v roce 1995, ale strávil tam téměř půl roku, když jako velitel 20. mise na stanici „Mir“ pobyl na orbitě 179 dní.

A od té doby je ISS trvale obsazena.

K záležitosti sestavy první posádky na ISS je potřeba ještě poznamenat, že pokud by Američané byli schopni zajistit technickou stránku provozu ISS, potom by nebylo pochyb o tom, že většina jejich členů by byli Američané. Avšak to, že do této posádky byli zařazeni Rusové, ukazuje na jasný fakt, že tak bylo učiněno z politických důvodů.

Na závěr tohoto kosmického tématu je potřeba odpovědět na otázku, co americké vedení sledovalo tím, když prezentovalo myšlenku vrátit se k lunárnímu programu a vybudovat na Měsíci vesmírnou stanici.

Poprvé se tak stalo v předvečer rozpadu SSSR, kdy p-rezident USA George Bush starší, s propagandistickou pompou oznámil svůj lunární program. Tento program tiše umřel v roce 1993.

Jeho syn George Bush mladší, pokračoval v této práci a ve svém projevu z 14.1.2004 - „Nový pohled na program výzkumu vesmíru“, se stejnými propagandistickými fanfárami jako jeho otec oznámil radikální změnu cílů amerických pilotovaných letů. Ve svém projevu „Na Měsíc a dál“ George W. Bush mladší postavil před NASA nový cíl: návrat na Měsíc, výstavbu obyvatelných měsíčních základen a přípravu na budoucí pilotované lety na Mars. Termín dokončení programu – rok 2020. Aby takovýto cíl bylo možno realizovat, bylo nezbytné vyvinout nový kosmický systém, který by byl schopen letět na Měsíc a později dál k Marsu. Za tímto účelem začala NASA pracovat na programu „Constellation (souhvězdí)“, předpokládající úspěch nových nosných raket „Ares I“ a „Ares V“, nové pilotované kosmické lodi „Orion“ a nového lunárního modulu „Altair“.

Prakticky hned však bylo jasné, že celý program není nic jiného než propagandistický bluf p-rezidenta Bushe a tak i termín realizace byl neustále posouván do vzdálenější budoucnosti. Nakonec jeho nástupce, p-rezident Barack Obama 1.2.2010 rozhodl tento kosmický program NASA zrušit. Prakticky ihned po tomto rozhodnutí ředitel NASA Charles Bolden informoval ruskou stranu – Roskosmos o zrušení kosmického programu „Constellation“, stejně jako o ukončení vývoje kosmické lodi „Orion“ a nosných raket „Ares I“ a „Ares V“.

Zde je namíště poznamenat, že když Bush-syn oznámil obnovení lunárního kosmického programu USA, všichni propagátoři amerických úspěchů s radostí do celého světa hlásali, že to pro Američany nebude žádný problém, protože tam už byli a mají k tomu k dispozici nosné rakety „Saturn 5“, které po potřebné modernizaci budou

naprosto vhodné k realizaci obnoveného lunárního programu. Nicméně oficiální místa, politici a úředníci NASA se ve stejnou dobu, jako mávnutím kouzelného proutku, začali vyhýbat veškerým zmínkám o použití raket „Saturn 5“ v obnoveném měsíčním programu.

Opět se tak jednou ukázalo, jak to s tou úspěšností amerického osvojování vesmíru ve skutečnosti je.

26.11.2011 zahájil provoz (přistání na Marsu se uskutečnilo 6.8.2011) technicky nejpokrokovější samohodný rover (vozidlo - Marsochod) „Curiosity“. Jedná se o nejnovější vývoj z dílny NASA, rover nové generace, který je automatickou chemickou laboratoří a skutečně technologicky daleko předčil své předchůdce z roku 2003 – roveru (Marsochodů) „Spirit“ a „Opportunity“. Všechny světová média při této příležitosti s nadšením hlásala, nové vítězství amerického technického umu. Jako obvykle však, ve vší skromnosti opomněla světu sdělit, že americké nosné rakety jsou vybaveny ruskými raketovými motory „RD-180“ a „NK-33“. A samotný rover „Curiosity“ je jen modernizací planetárního vozítka vyvinutého v SSSR pro průzkum Marsu, stejně jako předchozí „dvojčata“ vozítka „Spirit“ a „Opportunity“. Za skutečně původní americký vývoj pak lze považovat pouze rover „Sojourner“, který byl v USA vyvíjen v době, kdy Američané ještě nemohli využívat výsledků sovětského vývoje, ke kterému se dostali po rozpadu SSSR. Níže uvedená tabulka ukazuje úroveň amerického technologického vývoje v době, kdy se dostali k výsledkům sovětského vědecko-technického rozvoje v kosmické oblasti a mohli je zužitkovat.

Porovnání amerických vozítek „Curiosity“, „Spirit/Opportunity“, „Sojourner“ a sovětského „Lunochod-2“.

Parametr/vozítko	Curiosity	Spirit/Opportunity	Sojourner	Lunochod-2
Uvedení do provozu	2011	2003	1996	1973
Hmotnost (kg)	899	174	10,6	836
Rozměry (m)	3,1 x 2,7 x 2,1	1,6 x 2,3 x 1,5	0,7 x 0,5 x 0,3	4,42 x 2,15 x 1,92
Energie (kWh/)	2,5 – 2,7	0,3 – 0,9	< 0,1	0,18
Vědecké přístroje (ks)	10	5	4	4
Max. rychlost (cm/sec)	4	5	1	55,56
Přenos dat (MB/den)	19 - 31	6 - 25	< 3,5	-
Výkon CPU (MIPS)	400	20	0,1	-
Paměť (MB)	256	128	0,5	-
Odhadovaná přistávací plocha (km)	20 x 7	80 x 20	200 x 100	-

Modely výše uvedených vozítek

Členové posádky s Lunochodem na lunodromu, 22.11.1970. Pátý zleva je astronaut V.F.Bykovskij. V důsledku utajení je Lunochod zakryt, přesto jsou jeho rozměry zřejmé ve vztahu k velikosti lidského těla.

Jedna otevřená záležitost stále zůstává nezodpovězena. Například raketový motor „NK-33“ byl vyvinut v 60.tých letech pro realizaci sovětského lunárního programu. Sériově byl vyráběn až do roku 1974 v továrně M.V.Frunze (OAO Motostroitel) ve spolupráci s několika dalšími továrnami v Kujbyševu. Podle některých zpráv se Američanům podařilo získat 60 těchto motorů. Co se stane, až zásoby sovětských motorů Američanům dojdou? Na čem budou létat do kosmu?

Bezpodmínečná kapitulace SSSR

Počátkem 60. let, pokud by se podařilo prosadit změnu ekonomického modelu (odstraněním monopolu FEDu na vydávání US dolarů), o kterou se snažil prezident John F.Kennedy, mohla být hospodářská krize v USA zvládnuta. Jeho smrtí (22.11.1963) se však tato změna do života nedostala a tak se krize stala nevyhnutelnou. A tak, 15.8.1971 prezident Richard Nixon oznámil v historii USA druhý default a vyhlásil zrušení tzv. zlatého standardu.

Už samotný způsob, jakým byl tento default oznámen veřejnosti ukazuje, v jak těžké situaci tehdy USA byly.

15.8.1971 vystoupil Richard Nixon v národní televizi. Byla neděle a lidé sledovali tehdy populární show „Bonanza“, když došlo k přerušení tohoto vysílání a na obrazovce se objevil prezident se svým projevem. Ve svém proslovu Nixon oznámil, že za prvé – se zavádí poprvé v historii USA cenová regulace, aby opatření proti tehdy narůstajícím problémům s inflací. Za druhé - ohlásil zavedení dodatečné 10% dovozní daně (cla) na všechno do USA importované zboží. A až na závěr své řeči, jakoby mimochodem oznámil, že USA propříště ruší směnitelnost dolaru za zlato, načež přednesl celou tirádu o spekulantech (tím skončila éra tzv. zlatého standardu neboli poválečný brettonwoodský systém p.p.).

Ve své řeči jako hlavní zdůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že nechce, aby se dolar stal rukojmím spekulantů a že nedovolí, aby tito spekulanti poškodili ekonomiku USA a proto se USA rozhodly „zavřít zlaté okno“. Odprezentováno to bylo tak, jako kdyby USA dělaly tímto krokem všem ostatním laskavost. (viz. Jim Rickards – „Co se stalo se zlatem 15.8.1971?“, informačně-analytický web gold.ru, 19.8.2011, <http://gold.ru/articles/analytics/chto-sluchilos-s-zolotom-15-avgusta-1971-goda.html>).

Z hlediska piár bylo vystoupení připraveno naprosto perfektně. O tom, že se finance země dostaly do katastrofálního stavu, bylo referováno:

- * Jakoby pouze mimochodem, aby to mezi lidmi vzbudilo co nejmenší pozornost,
- * v den (neděli), kdy jsou lidé většinou doma a tedy roztroušeni mimo své pracovní kolektivy,
- * vsazením do humoristického programu, který většinu lidí naladí do nekritického přijímání externích informací,
- * navíc má formálně podobu běžící hlavní program přerušujících reklam, na které většina diváků podvědomě reaguje snížením pozornosti vůči druhořadé informaci a současně se udržuje v emocionálním rozpoložení určeném očekáváním pokračování hlavního zábavného pořadu.

Takto podané informace o finančním defaultu země (neschopnosti dostát závazkům) jsou do značné míry příčinou minimální, organizované reakce domácí veřejnosti a rovněž zajistily to, že v následujícím období bylo přijetí amerického ekonomického defaultu celosvětovou veřejností bráno pouze jako jakási drobná lapálie ne-li dokonce jako jakási americká oběť, za kterou by měl být celý svět USA vděčen a s radostí zaplatit celý americký dluh.

K čemuž také došlo a celý svět následně skutečně začal tento americký dluh platit. Stalo se tak prostřednictvím tištění propříště již oficiálně ničím nekrytých papírků - amerických dolarů, za které prodává celý svět do USA své

reálné přírodní bohatství a další zdroje. Ve skutečnosti se však jedná o daň, kterou pod krytím pravidel světového obchodu platí podrobené národy svému utlačovateli. A tuto daň začal platit i Sovětský svaz.

Jakmile kapitalistické USA vyhlásily default, nejenže SSSR mohl ukotvit ekonomické vítězství svého socialistického systému, ale reálně mohl nahradit (padlý) dolar svým rublem, ve kterém by se tak propříště vypořádávaly mezinárodní obchody. Tímto krokem by se velmi významně posunul k celkovému vítězství nad svým ideologickým protivníkem. Za tím účelem bylo potřeba, aby SSSR i nadále zvyšoval tlak v hlavních směrech soupeření:

- Posílit ideologickou konfrontaci
- Přítvrdit rozpočtové problémy USA
- Posílit problémy spojené se světovou ropnou krizí

Avšak sovětské (Brežněvovo) vedení se v tomto období zachovalo přesně naopak.

Za prvé, pokud by sovětské vedení skutečně chtělo dosáhnout vítězství SSSR v konfrontaci s USA/UK, bezpochyby by světovému společenství navrhlo nahradit dolar rublem, který se tehdy skutečně stal jedinou tvrdou měnou světového významu. Nicméně sovětské vedení vyvinulo veliké úsilí k tomu, aby pouze US dolar zůstal měnou určenou pro vypořádávání mezinárodního obchodu. Tím nejen že zachránil USA od úplného ekonomického kolapsu, ale ve skutečnosti stabilizoval celosvětový kapitalistický ekonomický systém, když mu, na úkor zemí třetího světa, poskytl dostatek svých reálných zdrojů, výměnou za bezcenné papírky s čísly a obrázky (dolary).

Nicméně záchrana dolaru nebyl jediný krok, který vedení Sovětského svazu učinilo proto, aby zachránilo celý kapitalistický ekonomický systém od kolapsu.

Pokud by SSSR odhalil americký „měsíční podvod“, nejen že by to vedlo k naprosté ideologické porážce USA/UK, ale rovněž by to dramaticky zvýšilo jejich ekonomické problémy – jak víme, nikdo nemá rád lháře. Lidé by jim přestali věřit v ideologických otázkách, byznysmeni by zajisté odmítli nadále podporovat americkou ekonomiku, účastí svých investic (v různých formách) v ní, nejen v podobě přímého spolufinancování kosmických projektů, ale i ukončením spolupráce v ostatních oblastech podnikání.

Namísto toho SSSR dělal vše možné, aby svět přesvědčil o tom, že americký lunární program není blaf, ale realita s dalekosáhlou perspektivou. A to přesto, že takováto perspektiva byla otevřena jen pro SSSR. Pokud by SSSR nezastavil svůj program pilotovaných letů na Měsíc, mohl již v roce 1970 zahájit výstavbu orbitální výzkumné stanice a stanice na povrchu Měsíce, které nejen že by otevřely zcela nové možnosti v oblasti vědeckého výzkumu, ale dal se očekávat i reálný ekonomický přínos plynoucí z osvojení si Měsíce. Takovýto úspěch by skutečně zničil ideologické protivníky SSSR.

Ale místo tohoto očividného kroku, sovětské vedení umožnilo podniknout proti své vlastní zemi úder, který jí přinesl ideologickou porážku doslova z ničeho. Sebevražedným programem osvojování celin, který byl prováděn, tak jak bylo výše zmíněno. Kromě přímých politických škody byly SSSR způsobeny škody vyplývající z toho, že po celou dobu byl socialistický hospodářský systém celému světu prezentován jako (systémově) „zkažený“. Přímé ekonomické škody se pak projevíly v tom, že SSSR ztratil soběstačnost v zásobování svých obyvatel potravinami, což s sebou automaticky přineslo další návazné škody. Byznysmeni z celého světa se tak mohli sami přesvědčit, že vzájemně prospěšná obchodní spolupráce se SSSR je (v důsledku neadekvátního řízení země ze strany sovětského vedení) prakticky neuskutečnitelná. V podstatě se utvrdili v názoru, že investovat do jakéhokoliv projektu v SSSR je vysoce rizikové a s vysokou mírou pravděpodobnosti povede ke ztrátě vložených investic. Proto se tehdy západní investoři účastnili pouze takových projektů, které byly pod plnou kontrolou západních byznysmenů a u kterých byla garantována zisková návratnost vložených investic. Sovětské vedení dělalo všechno možné nejen proto, aby západní investory ani nenapadlo v SSSR investovat, ale aby své investice realizovali v USA a UK.

Souběžně s tímto procesem, provedlo sovětské vedení ještě řadu dalších konkrétních kroků, jejichž smyslem bylo zachránit USA, potažmo celý kapitalistický hospodářský systém.

Jedním z těchto kroků byl ten, že Sovětský svaz začal s masivními prodeji své ropy na světových trzích.

Sovětský svaz po dlouhou dobu nebyl soběstačný v produkci ropy a ropných produktů. Proto se Stalin snažil dělat co se dalo, aby tuto situaci zvrátil a zabezpečil jak aktuální, tak i perspektivní potřeby země a jejího rozvíjejícího se průmyslu dostatečnou produkcí. Geologickému průzkumu a výstavbě nových nalezišť přikládal značnou důležitost. Toto jeho úsilí nevyšlo nazmar a tak se Sovětskému svazu podařilo zabezpečit produkci ropy a ropných produktů v takové výši, že SSSR mohl bez újmy ve vlastních potřebách začít tuto vyvážet. Avšak i když se po Stalinově smrti, začal geologický průzkum z důvodů oborového podfinancování utlumovat, přesto zůstaly nárůsty objemů těžby ropy a její zásoby na úrovních nastartovaných za Stalinovy éry. O tom, jak rostla těžba ropy v SSSR svědčí následující údaje.

Rok 1950 – 38 milionů tun.

Rok 1960 – 148 milionů tun.

Rok 1970 – 353 milionů tun.

Rok 1980 – 603 milionů tun.

Tento prudký nárůst produkce ropy byl zapříčiněn zejména tím, že od 50.ých let tvořila těžba z nových nalezišť cca 45% z celkové objemu těžené ropy v SSSR.

V roce 1964 byla zahájena těžba ropy v západosibiřských naftových polích. To umožnilo zvýšit produkci ropy v zemi v roce 1970 na více než dvojnásobek oproti roku 1960 a zvýšit roční přírůstky v těžbě ropy o 25-30 milionů tun. V roce 1974 se SSSR dostal na první místo na světě v objemu těžby ropy.

Takovéto zvýšení produkce ropy umožnilo Sovětskému svazu ve významném rozsahu navyšovat její export a tím i významně zvyšovat svůj podíl na světovém obchodu s ropou. Již na počátku roku 1960 vytěsnil SSSR Venezuelu z druhého místa na světě mezi producenty ropy.

V roce 1970 export ropy a ropných produktů ze SSSR činil 95,8 milionů tun, z nichž 54 % směřovalo do zemí socialistického tábora, 43% do vyspělých kapitalistických zemí a 3% do zemí rozvojových. A objemy těchto exportů i nadále rostly:

V roce 1972 činil vývoz 107 milionů tun.

V roce 1975 činil vývoz 130,4 milionů tun.

V roce 1977 činil vývoz 161 milionů tun.

V roce 1980 činil vývoz 160,4 milionů tun.

Zde je třeba říct, že v souvislosti s otevřením západosibiřských naftových polí, došlo i k dramatickému nárůstu produkce zemního plynu. A právě ten se stal jedním z nástrojů pomoci Západu.

V roce 1970 Sovětský svaz a Spolková republika Německo podepsaly dlouhodobou dohodu o německých dodávkách potrubí velkého průměru a dalších zařízení potřebných k výstavbě plynovodu do západní Evropy s tím, že úhrada ze strany Sovětského svazu bude provedena prostřednictvím dodávek zemního plynu ze západní Sibíře. Tato dohoda vešla ve známost jako „Obchod století“ nebo „Plynovod století“. Tento název tato dohoda získala proto, že znamenala největší dohodu mezi Německem a SSSR/Ruskem v historii jejich obchodních vztahů a která zahrnovala spolupráci obou zemí na celé desetiletí dopředu. Ekonomická podstata této dohody spočívala v tom, že veškeré výnosy z dodaného sovětského plynu do Evropy byly (po zahájení provozu) použity na úhradu nákladů spojených s výstavbou plynovodu. Jinak řečeno – Sovětský svaz zachránil Západ před politicko-ekonomickým kolapsem tím, že na sebe vzal veškerou práci a náklady k této záchraně nezbytné.

26.5.1972 podepsali v Moskvě, generální tajemník ÚV KSSS Leonid Brežněv a p-rezident USA Richard Nixon smlouvu o omezení strategických zbraní SALT-1. Začátek rozhovorů o této smlouvě se datuje dnem 17.11.1969 v hlavním městě Finska - Helsinky. Během tohoto období se uskutečnilo několik setkání jak v Helsinkách, tak i ve Vídni, když v květnu 1971 byla podepsána předběžná dohoda o protiraketové obraně (PRO). Jednání se vedla

v blízkosti SSSR a závěrečný podpis byl uskutečněn v Moskvě, hlavním městě SSSR. A zde se přímo nabízí otázka – kdo více potřeboval tuto dohodu a kdo byl ten, kdo tahal za kratší konec provazu?

Nutno podotknout, že v roce 1967 byla mezi oběma zeměmi průměrná parita v počtu raket, ale už od roku 1968 začal Sovětský svaz každoročně navyšovat své počty o 200 nových raket, přičemž množství raket na straně USA se neměnilo. Kritickou situaci Američanů nezachránilo ani to, že dle jejich vlastního prohlášení, začali s navyšováním počtu raket s vícenásobnými hlavicemi (jeden nosič, více projektilů/hlavic - MIRV). Tento typ raket je vhodný pro závěrečný úsek letu, kdežto při startu a úvodní fázi letu zničení každé jedné z nich samozřejmě znamená zničení všech jejich hlavic, které nese. Na rozdíl od nich musí být rakety SSSR (jeden nosič-jedna hlavice) zničeny každá jednotlivě, aby bylo dosaženo odvrácení případného útoku hrozícího z každé rakety/hlavice. Z tohoto důvodu musí být protiraketový systém proti ruským raketám podstatně výkonnější, protože musel být schopen zneškodnit každou jednu raketu a to nezávisle na fázi jejího letu.

V důsledku výše uvedeného je zjevné, že smlouva SALT-1 výrazně snížila zatížení americké ekonomiky.

1.8.1975 byl podepsán závěrečný akt helsinské Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (KBSE). Na práci této konference se účastnilo 33 evropských zemí a rovněž USA a Kanada. Tento akt podepsali vedoucí jednotlivých národních delegací, vesměs vysocí vládní a političtí představitelé. Za SSSR podepsal tento akt generální tajemník ÚV KSSS Leonid Brežněv.

Podepsaný dokument – akt je v platnosti dodnes (v roce 1995 metamorfoval do OBSE p.p.). Ustanovení aktu ohledně lidských práv, svobody pohybu a informací, posloužily jako mezinárodní právní základ pro disidentská hnutí uvnitř země a odstartování kampaně za lidská práva v SSSR, která západ aktivně podporoval. Na základě tohoto aktu byly a i nadále jsou uskutečňovány západní intervence do vnitřních záležitostí SSSR/Ruska.

Podpis sovětského vedení pod Helsinský závěrečný akt KBSE znamenal úplnou a bezpodmínečnou ideologickou a konceptuální kapitulaci SSSR před Západem. Přijetí západního pojetí lidských práv ve skutečnosti znamenalo odmítnutí pokračování v budování nejen komunistické společnosti, ale i společnosti socialistické.

Podpis závěrečného aktu helsinské KBSE o bezpodmínečné kapitulaci byl logickým důsledkem „odhalení Stalinova kultu osobnosti“ na XX. sjezdu KSSS. Tento krok Chruščova a jeho mocenské frakce rozvrátil a výrazně oslabil jediné existující světové komunistické hnutí. To následně vedlo k rozvoji různých pseudokomunistických ideologií jako např. maoismu a rovněž to znamenalo obnovení trockismu jako politického hnutí. Rovněž to posloužilo jako základ pro znovuzrození západních „komunistických“ stran a jejich včlenění do ideologického systému západních "demokracií".

Ve skutečnosti se stalo to, že po smrti Stalina sovětské vedení všechny záležitosti ohledně plné funkce řízení své, (vůči západní kapitalistické koncepci) opoziční ideologické koncepce nechalo běžet samovolně a bez řízení a zahájilo čekání na to, až ze společnosti samovolně vyprchá náboj světového komunistického hnutí, který získala v období Stalinova řízení země. Jedinou světovou oblastí, kde zůstala zachována vnější konfrontační politika, bylo vojenství (což je až šestá, poslední úroveň či prioritní zobecněných prostředků řízení, či vedení agrese), přičemž jediným jejím smyslem bylo urychlit ekonomický kolaps Sovětského svazu.

Takže, ti co zorganizovali atentát na J.F.Kennedyho nebyli žádní idioti. Naopak, tento krok byl aktem řízení globální světové politiky, kdy plánovači věděli, že budoucí politické a ekonomické problémy západního světa a USA zejména, bude možné řešit na úkor SSSR, na úkor jeho přírodního bohatství a na úkor jeho obyvatel. Přitom se nejednalo o žádné bezzubé ambice, neboť prakticky ihned po Stalinově smrti bylo toto odčerpávání Sovětských zdrojů bezodkladně zahájeno. Některé aspekty tohoto převádění sovětských zdrojů s cílem udržovat při životě západní země jsme si v tomto materiálu rozebrali.

Komu o co ve skutečnosti šlo

Problém nebyl v tom, že by Chruščov a Brežněv chtěli porážku SSSR v ideologickém soupeření a jeho následné rozdělení. Problém byl v tom, že coby přesvědčení marxisté-trockisté negativně nahlíželi na Stalinovo úsilí o vybudování socialismu jen v jedné zemi. A morálně nedokázali odmítnout budovat společnost na davově-"elitářských" základech. A z těchto důvodů nemohli realizovat své (nadanárodní) koncepční a ideologické postoje, dokud ve společnosti, mezi obyvatelstvem, nedošlo k přežití Stalinova ideologického a politického dědictví. K tomu, aby ve společnosti k takovéto destalinizaci mohlo dojít, však bylo potřeba několika generací, které by byly vychovávány k zápornému chápání jak Stalinovy osoby, tak jím uskutečňované koncepce. To je však dlouhý proces, přičemž západní kapitalismus neměl k dispozici dostatečné zdroje na to, aby tak dlouho vydržel při životě. Tak dlouho, než by v SSSR došlo k úplné likvidaci Stalinova dědictví.

Pokud by však, pod tíhou svých vlastních problémů, kapitalistický západ zkrachoval, bylo by sovětské vedení nuceno, pod tlakem jak zevnitř tak zvenku, pokračovat po své ideologicko-politické trajektorii, čímž by ve skutečnosti pokračovalo ve Stalinově koncepčním směru globalizace, což by automaticky znamenalo totální kolaps plánů na řízení globalizace v pojetí poststalinického sovětského vedení. V těchto podmínkách sovětským marxistům-trockistům nezbylo, než systematicky sabotovat a oslabovat SSSR, aby se nestal příliš silným a nemohl svojí autoritou podkopat světový kapitalistický systém. Proto byli nuceni podporovat svými zdroji kapitalistický Západ, aby vůbec vydržel při životě a byl tak schopen brzdit Sovětský svaz v jeho rozvoji. A to tak dlouho, než v SSSR a zemích socialistického tábora neproběhne výše uvedená destalinizace.

Co se týká Gorbačova, jeho role v tomto procesu, byla poněkud jiná, což se projevilo ve výsledcích jeho perestrojky. Šlo o to, že v průběhu Chruščovova „otevlování“ a Brežněvovy „stagnace“ v ideologické konfrontaci se Sovětským svazem, byl GP za účelem snížení jeho přitažlivosti pro západní populaci nucen rozvíjet sociální sféru v zájmu řadových občanů víc, než tomu bylo v SSSR. Nicméně v oblasti sociálního rozvoje GP sleduje své specifické cíle v rámci svého konceptuálního přístupu k řízení procesu globalizace. Zkombinováno to ve výsledku znamenalo to, že na začátku Gorbačovovy perestrojky byly na Západě již vyřešeny ty otázky globalizace, které byly k řešení na počátku 20.století, a zahájením světové marxistické revoluce přiděleny tehdejšímu Rusku. Například socializace dětí, zničení tradiční rodiny, což se snažili na počátku 20.století v Rusku prosadit silou zbraní „horliví“ bolševičtí revolucionáři. Toto vše již bylo na „rozvinutém“ Západě úspěšně vyřešeno v podobě tzv. Juvenilní justice. A navíc, spojením takovýchto justičních metod s dalšími genocidními metodami se na Západě reálně podařilo vychovat „člověka - služebníka“. Na Západě se tak podařilo vybudovat masové společenství LGBT – deviantů, určených k realizaci veškerých řídicích procesů ve společnosti. LGBT devianti jsou sloužící zombie – bioroboti, jejichž zájmy a potěšení jsou zredukovány na různé formy sexuálních úchylek. Biologicky nejsou tyto zombie schopni se reprodukovat, což v rámci politiky „zlaté miliardy“ dává GP ohromné možnosti ve sledování a řízení populace jak této služební/úřední miliardy, tak i miliardy pomocných pracujících.

Pokusy vytvořit „člověka - služebníka“ v postrevolučním Rusku metodami genetického inženýrství a politicko-ideologickým zombiováním selhaly a proto ke konci 20.století už Rusko nebylo na špici globalizačního úsilí, ale byl jím „rozvinutý“ Západ.

Proto bylo potřeba provést v Sovětském svazu takové sociální reformy, který by zrychleným způsobem dohnaly krok se Západem v procesu globalizace v rámci biblického projektu.

Právě sledování vlastních konceptuálně-ideologických cílů určovalo činnost Chruščova, Brežněva i Gorbačova a jimi rozbitého Sovětského svazu. Prohlašovat je za nějaké naverbované agenty a špiony je zavádějící, pokusem zmást lidi, odvést je od pochopení reality. Hlavní motivací jejich činnosti byla marxistická ideologie, vše ostatní byly všeho všudy konkrétní nástroje, aplikační zabezpečení, instrumenty realizace.

Sledováním ideologických předpokladů v rámci starozákonního globalizačního konceptu můžeme identifikovat smysl opatření, přijímaných většinou soudobých světových politiků, kteří pracují v demokratických volebních procedurách a piár technologiích, které GP staví do čela světových států. Včetně Sarkózyho.

Pokud jde o trestní stíhání tohoto bývalého francouzského p-rezidenta, k tomu by bez souhlasu GP nemohlo dojít. Represe jsou pro GP nástrojem k tomu, jak ukáznit své stoupence. Trest pro nedisciplinované následuje

neodvratně a je tvrdě demonstrativní, aby všem ostatním bylo jasné, co je čeká, kdyby svévolně opustili plnění úkolů stanovených GP.

Jak říká ruské přísloví: "Kdo se dal na vojnu – musí bojovat". Pokud nejste schopni poradit si s na vás vloženým úkolem, nelezte do politiky, neobelhávejte GP, neplývejte zbytečně jeho zdroji. Avšak GP nikdy veřejně neoznámí, za co konkrétně nějakého politika trestá. Řadoví lidé nemají být informováni o tajemstvích řízení společnosti. Veřejnosti bude oznámeno, že ten či onen politik byl potrestán za to, že např. znásilnil pokojskou v nějakém hotelu, nebo že využíval služeb prostitutky, nebo bude medializována nějaká další vhodná záminka k trestu, samozřejmě nesouvisející se skutečným důvodem. Podstatné na tom trestu je to, že GP potrestá viníka tak, aby to v žádném případě nebylo hezké. Hlavní věcí na takovém trestu je to, aby viníkovi - *nebyl způsoben hrůzný konec, nýbrž hrůza bez konce*.

Naopak těm, kteří se svého úkolu zhostili úspěšně, GP (globální prediktor) milostivě uděluje mnohé „výsady“. Tak např. zrádci a ničiteli supervelmoci SSSR – Gorbačovovi – byla prokázána vysoká čest: svěřili mu úkol vystupovat v reklamě na potřebný kečup.

Pokud jde o Sarkózyho, pak jej skutečně čeká hrůza bez konce. Protože se mu nepodařilo uskutečnit plán na odstartování procesu vedoucího k rozpadu Ruska prostřednictvím organizované americké vojenské agrese do Jižní Osetie v Gruzii. Ani po dobrém ani po zlém premiéra Ruska Vladimíra Putina neovlivnil. V.V.Putin nezradil zájmy Ruska a tak se plán Medveděva a Sarkózyho na odstartování procesu rozkladu Ruska stal bezpředmětným.

V.V.Pjakin

15.5.2013

Zdroj: <http://fct-altai.ru/?p=2833>, překlad Pe-tri. Vyšlo na leva-net.